

หกสิบเอ็ด

แม่แต่ตระกูลต่ำ ยับต่ำจิตต่ำใจ

บรรยาการกระชับสัมพันธ์ไมตรีระหว่างแคว้นน้อยใหญ่กับชนเผ่า
ต่างๆ ของจอมจักรพรรดิกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่นอยู่อีกพัก ส่วนตัวตัวหนัก
ที่อยู่ห่างออกมาเพียงหลังเดียวกลับให้ความรู้สึกผิดแผก สภาวะแวดล้อม
บริเวณดังกล่าวบรรยายได้ว่า ทั้งซุซุระทั้งแฝงกลิ่นอายอันตรายชุ่มตามซอก
หลืบอากัปกริยา ดวงตาสีคู่สีบสลายเล็ดบรรพบุรุษชาวนอกด่านล้วนสะท้อน
ลักษณะแบ่งอาณาเขต รวกับเบื้องหน้าคือแนวผาดังลึกกว่าพันจั้ง แยกห่าง
กว่าร้อยจั้ง และเกินขีดจำกัดมนุษย์ที่จะกระโดดข้ามได้ในหนึ่งวัน

ครั้นพระอัครชายาโถมงามสังเกตรายละเอียดของตำปาหนานชานหญ
ก็ประเินได้ทันที่ว่าการเวลาจุดสภาพร่างกายเขาถดถอยตามไปไม่เบา เนื่อง
ด้วยสถานการณ์สงบสุข ปลอดภัยสงครามคุกคามอาณาจักร ผู้นำเผ่าหรวนต้
คนนี้จึงสามารถใช้ชีวิตผ่อนคลายท่ามกลางทุ่งดอกหญ้าบนภูเขามากกว่าผู้นำ
คนก่อนๆ ทว่าริ้วรอยทั่วผิวหนังกับเส้นดำลึกรอบดวงตาของเขากลับย้าชัดและ
หนาขึ้น ท่านอาชานหญผู้นี้เห็นจะสลายกายสำราญจิตเข้าหลายปีหน้อย ก็รู้จัก
แสวงหาความสุขเหนือชั้นจนได้

ความทรงจำตำนำหลันซื่อซื่อขณะอยู่บ้านเกิดค่อนข้างแฝงกระแส

โหยหา หลายคราวระหว่างร่ำพันธุ์ดำหนักเย็นภายในพระราชวังนางอัน เด็กสาวมักปรารถนาจะหวนคืนสู่ช่วงเวลาเก่าก่อน ทำให้นางทราบเวลาเหล่านักรบต่อสู้แลกชีวิตกับสัตว์ร้ายบนภูเขาล้ำรอดชีวิตลงมา พวกเขานิยมบำบัดความเครียดหลังเจียดตายด้วยวิธีหนึ่ง ด้านโลกใบที่เป็นต้นกำเนิดดวงวิญญาณนางจำกัดความพวกมันว่า ‘ยาเสพติดประเภทออกฤทธิ์ผสมผสาน’ ดังนั้นย่อมส่งผลกด กระตุ่น และหลอนประสาทระหว่างหลับหรือสุดดมเข้าไป

กลยุทธ์บำบัดอาการบาดเจ็บทางจิตใจชนิดนี้ ทำให้พวกเขาคล้ายปลดภาระที่แดนมนุษย์ แล้วปล่อยวิญญาณที่อาบสุขสู่แดนฝัน ทว่ายามสมุนไพร่คลายฤทธิ์ ทุกคนก็เสี่ยงภัยอยู่กับการออกล่าสัตว์ร้ายเพื่อนำเนื้อหนังและกระดูกมาเลี้ยงดูครอบครัว ถึงประจักษ์เบื้องหลังความสุขชั่วมือ ว่านี่คือวิถีโบราณนิยมของชนเผ่า นักรบส่วนใหญ่จึงเชี่ยวชาญงานแกะสลัก พกกระบอกสูบยาฝีมือนิยัตติติดกาย

หลังผ่านการกรำศึกระหว่างเผ่าน้อยใหญ่อื่นๆ หรือกระทั่งระดมพลปล้นสะดมตามแนวชายแดนแคว้นจิ้น นักรบเหล่านี้ล้วนได้รับสมุนไพร่เป็นรางวัลเพิ่มเติม วิเคราะห์แล้วคงหมายถึงยุทธวิธีปกครองคนประเภทหนึ่ง ชนชั้นหัวหน้าของพวกเขามีหน้าที่ควบคุมปริมาณสมุนไพร่ที่แจกจ่ายให้พอเหมาะ

ถ้านักรบในสังกัดสูบหรือสุดดมปริมาณมากเกินไป สามารถบั่นทอนความเข้มแข็งที่บ่มเพาะไว้ทั้งทางกายและใจ แต่ถ้ากลับเป็นมอมจำนวนน้อยเกินกว่าควร พวกเขาก็อาจไม่พอใจ กระทั่งติเตียนว่าหนึ่งชีวิตของตนเองคงด้อยคุณค่าในสายตาผู้นำ ก่อเกิดซึ่งภัยรวมตัวทรยศในภายหลังได้

กลวิธีควบคุมกลุ่มคนชนิดนี้ทวีบริบทชัดเจนขึ้น นับแต่อดีตซานหญู่ผู้เป็นบิดาตำหนาล้นซื่อซื่อล่งลับไป ช่างชวนกังขานักว่าท่านาผู้นี้ของนางกริ่งเกรงตนเองจะหลงใหลพิษสมุนไพร่ จนส่งผลให้สุขภาพเสื่อมโทรมอยู่ฝ่ายเดียวหรือไม่ เลยส่งเสริมแนวร่วมที่เข้มแข็งมุ่งหน้าสู่ทางมรณะด้วยกัน

เมื่อโฉมสะคราญวิจารณ์ระคนครุ่นคิดมาถึงตำแหน่งนี้ ภายใต้อสภาพ

แวดล้อมเดียวกันแล้ว ต่ำปาทุณหุจิซึ่งเป็นบุตรชายคนโตของเขา สมควรมี
ท่วงท่าและลักษณะภายนอกทะนุถนอมอย่างต่ำปาทานานชานหุญ ทว่าคนหนุ่ม
กลับเปล่งประกายแกร่งกล้าตามธรรมชาตินิสัยออกมา นางจันใจจะทราบจริงๆ
เพราะอายุเขายังน้อย ร่องรอยการใช้สมุนไพรมิได้ปรากฏชัดเจนหรือไม่

ระหว่างที่ตำนาคหันซื้อซื้อถูกส่งตัวมาเป็นสตรีบรรณาการเข้าวังหลวง
ของต่างแคว้น เด็กหนุ่มลูกพี่ลูกน้องที่อายุน้อยกว่านางสองปีก็อยู่ในช่วงครอง
ตำแหน่งทูลีเพียงเปลือก เบื้องหลังของเขายังมีหัวหน้ากรบสกุลชื่ออย่างบิดา
ของชีรันทำกับกำลังพล แตกต่างจากปัจจุบันที่ต่ำปาทุณเลื่อนขั้นเป็นนักรบ
เต็มตัว สังเกตได้จากเครื่องประดับเงินฝังเขียวหมาป่าที่คล้องลำคอเขา น่ากลัว
ว่าเผ่าหรวนตั้งสงบเสถียรเพียงฉาบหน้า!

พอต่างฝ่ายต่างตรวจตราว่าจำนวนปีที่ผ่านมานี้ได้กระหน่ำพราดพวกเขา
ที่อาศัยห่างไกลไปในทิศทางไหนแล้วบ้าง คำตอบที่ได้กลับยังคงคลุมเครือ
ต่ำปาทานานชานหุญจึงเปิดบทเจรจาเป็นภาษาเผ่า กระตุ้นกลุ่มทหารองครักษ์
กับชั้นที่สกุลชูเตอดเนื้อร้อนใจฉับพลัน

“หลายปีเจอหน้าคนในครอบครัวต่ำหนหนึ่ง หลานสาวก็ดูสมบุรณ์
พูนสุขดี...”

เสียงหัวหน้าเผ่าคนปัจจุบันแทบลืกลัดคอ ฟังเหมือนขมขื่นคุ่นทนกว่า
ทุกส่วน แต่หาได้ระคายจิตใจตำนาคหันซื้อซื้อที่สวมวิญญาณดวงใหม่ไม่
เปรียบเทียบเขากับจอมมังกรมารอย่างเฉียงหลงหวงตีแล้ว ต่ำปาทานานชานหุญ
ยิ่งคล้ายเด็กหัดใช้วาทะรณหุ หากไม่สั่งสอนเดี๋ยวนี้ย่อมหมายความว่า
ไม่ถือสา

“อาไม่คิดว่าการจ่ายอมส่งหลานสาวอย่างเจ้ามาระงับสงครามแล้ว
สุดท้ายก็ยังเกิดเรื่องราวมากมายอยู่อีก แต่อย่างไรต้องขอบคุณความเสียสละ
ของเจ้าเพื่อชาวหรวนดีโดยแท้ ทุกคนจึงเหลือชีวิตไว้ฟื้นฟูความเป็นอยู่กลับ
คืนมา วันนี้พวกเราอาจมอบบรรณาการงานต่อกองทัพศัตรู ทว่าไม่ได้หมาย
ว่าวันหน้ายังสมควรละเว้นจงบวชน!”

แล้วผู้นำชนเผ่านอกด่านหมื่นลี้ก็กางมือ หมุนตัวอย่างโอหังประหนึ่งเหยียบใต้หล้าไว้ได้ฝ่าเท้า

“อาถรรพณ์พระราชาวงเจ้าแคว้นจิ้นที่นครหลวงจางอันแห่งนี้ พวกอา มาเยือนก็หนักก็ประจักษ์ว่ายิ่งใหญ่สะท้านโลกหล้าทุกคราวไป ไม่เพียงสง่างาม ยังจะล้ำเลิศบาดสองตาด้วยแสงสีทอง สิ่งของประดับประดาแต่ละชิ้นล้วน ประณีตและทรงคุณค่า ดินแดนกลางพรั่งพร้อมเสบียงอาหารที่อุดมสมบูรณ์ มีแหล่งน้ำ มีผืนดินดำหว่านปลูกพืชพรรณ ผู้คนภายในกำแพงล้วนมีสีหน้า อิ่มสุขประหนึ่งไม่เคยสัมผัสธรรมชาติโหดร้าย แตกต่างกับผู้คนด้านนอก

“พวกเราชาวหรวนตี้ แม้ซานหยูคนแรกจะเสาะหาสถานที่ให้ลงหลักปักฐานพบ แต่พอทุกหนแห่งปกคลุมด้วยชั้นหิมะเหม็นตลบ กลับทำลายผลผลิต หรือขัดขวางการล่าสัตว์เพื่อยังชีพ ยังมีฝูงหมาป่าหิวโหยบนภูเขาที่ชอบลงมา จู่โจมสัตว์เลี้ยง เด็ก และคนชรา...”

ดำปาหนานซานหยูลดแขนขนากายแล้วค่อยหยุดนิ่ง

“ฤดูหนาวที่เพิ่งผ่านมา อาหารบ่าวจากครอบครัวนักรบหู่ ว่ามีคู่สามี ภรรยาหนึ่งในพวกเขาให้กำเนิดบุตรชายที่ส่งเสียงร้องแข็งแรง ทว่าเพราะพายุ หิมะโหมกระหน่ำขั้นสาหัส เเสบียงที่เตรียมไว้หมดลงไวเกินกำหนด ทำให้ทารก น้อยไม่อาจชื่นชมทุ่งดอกหญ้าในฤดูร้อน แม้อาลัยรักบุตรชายแรกคลอดมาก เพียงใด พวกเขายังเหลือกันหลายคนที่ต้องอยู่ให้รอด...”

แม้ไม่พอใจฟังโศกนาฏกรรม ทว่าน่าหล่นซื่อซื่อกลับรักษาสีหน้าสงบ นิ่ง ตรงข้ามกับเด็กสาวคนสนิทผู้กำหมัด นัยน์ตาฉายประกายเกรี้ยวกราด กลุ่มนักรบสกุลหู่คือหนึ่งในพันธมิตรใกล้ชิดสกุลชี การที่ชาวเผ่าจะรับมือแต่ละรอบฤดูหนาวอันตรายของปี กว่าครึ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับวิถีกะประมาณเสบียงสะสม เห็นได้ชัดว่าแม้ปราศจากภาระสงครามคุกคาม ถ้าซานหยูด้วยความสามารถ ขึ้นปกครองดินแดน พวกเขามักสูญเสียชีวิตในครอบครัวไป

เจตนาที่ท่านอาเจรจาให้ฟังเริ่มชัดเจนบ้างแล้ว

“เป็นเพราะอาต้องเกณฑ์เสบียงเป็นบรรณาการแคว้นจิ้น ตลอดฤดูร้อน

พวกเราไม่สามารถรวบรวมเสบียงได้เพียงพอจำนวนคน แม้พยายามอย่างมากก็ตาม ลำบากพอๆ กับช่วงที่บิดาของเจ้าหรือพี่ชายของข้าทำศึกกรมเผ่าเล็กๆ เข้ามาในดินแดน”

และไม่ใช่เพียงจะขุดวิญญาณบิดาของนางมาตำหนิด้วยหอกหรือ โฉนการรบกวนเผ่าจึงกลายเป็นภาระแก่ชนหยุคนัดมาอย่างเขาได้ นับว่าถนัดหาข้อดีของด้ายหนึ่งเส้น ทว่าลืมหินพิจารณาข้อดีของเชือกถัก วงหน้าพิลาสล้ายคงราบเรียบ แม้ในใจโต้แย้งอย่างคุกรุ่น

“อาทิแยะจริง เจอหน้าหลานสาวอย่างเจ้า กลับเจรจาความอะไรที่ไม่ไต่ตรองให้ฟัง คงเป็นตลอดเส้นทางกว่าจะเข้าถึงวังหลวงแหวดล้อมไปด้วยขุนเขาเขียวขจี สองข้างทางจัดสรรที่ดินเป็นเรือกสวนไร่นา ถ้าได้อาศัยเบื้องหลังแนวกำแพงหมื่นลี้แห่งนี้แล้ว เป็นอาเองก็คงลืมหอกทุกขจากภายนอกเช่นเดียวกัน”

ขณะฝ่ายโดนแตกดันอย่างไปเพินหวงก๊วยเพยปราศจากวิเวาเดือดร้อน ไม่คิดว่าผีบุตรสาวของเขากลับสำแดงตนออกมา

“บิดา! ท่านจะกล่าวดังนั้นไม่ได้ พวกท่านหาวิธีไม่ว่าข้างนอกเรียบง่ายกว่าสถานที่นี้มากนัก วังหลวงอาจโอโถงยิ่งใหญ่ เต็มไปด้วยบรรยากาศสูงส่ง แต่ไม่ได้ปลอดภัยกว่าเผชิญหน้ากับธรรมชาติหรือสัตว์ป่าสักนิด ชาวจวงหยวนล้วนเชี่ยวชาญเล่ห์เหลี่ยมพรากชีวิตผู้คน บ้างเห็นเป็นเรื่องธรรมดา บ้างยังเห็นว่าสนุกสนาน อันตรายประเภทนี้โหดเหี้ยมกว่าบนภูเขาหลายเท่า บิดา... อย่าพยายามข้องแวะกับราชสำนักจิ้น เมื่อส่งมอบบรรณาการถวายหวงซางครบถ้วนแล้ว ท่านก็รีบพาพวกเขาเดินทางกลับเผ่าไปโดยไวเถิด トラบเท่าที่เฉียงหลงหวงตี้ไม่ใส่พระทัยพวกท่าน ชาวหรวนตี้ล้วนอยู่เป็นสุข!”

นำหลั่นชื่อชื่อควบคุมสี่หน้า ไม่ให้เผละเห็นด้วยกับข้อคิดเห็นชวนตะลึงจากวิญญาณลูกพี่ลูกน้องดวงนี้ เสียด้วยพวกเขาพ่อลูกคู่นี้ไร้พรสวรรค์ จึงไม่อาจได้ยืนตำแหน่งตักเตือนสักประโยค ชานหยู่วัยกลางคนจึงมุ่งไถ่ถอนประตุผีทีละก้าว คุณธรรมความดีไม่ได้อยู่ที่ลิ้น หากเก็บไว้ในใจจริงแท้

“หากภรรยา เฝ้าหรรณตีครอบครองดวงแก้วประดับได้หลักตั้งเคียง-
หลงหวงตั้งข้าง ทุกคนคงจะสามารถเสพลูไปตลอดกาล ที่ใครๆ บรรยายว่า
สรวงสวรรค์บนภพมนุษย์ น่าจะเป็นดังนี้แล้วหลานสาว...”

อา... นอกจากหวังสีเจีย ก็ยังมีท่านอาซานหุยของนางนี้แหละที่
จินตนาการเจิดจ้า!

‘ไม่! ท่านเข้าใจผิดไปแล้ว สถานที่นี้ไม่ใช่สวรรค์บนภพมนุษย์ หากไม่เข้า
ต้องจบชีวิตเยี่ยงนี้หรือ บิดา! ท่านใคร่ครวญโดยรอบคอบใหม่เถิด!’

วิญญาณสาวน้อยเปี่ยมแรงมูมานะ นางยืนตะโกนกรอกข้างหุบเขาอย่าง
อดทน ฝ่ายที่รำคาญจึงปรากฏแต่พวกผีวังหลวงกับนำหลันซือซือ ต่างยากจะ
ไม่ขมวดคิ้วสนอง เพียงในสายตาเหล่าปู้ฤษ พระอัครชายาสกุลต่ำคล้ายคล้อย
ตามเล็กน้อย จึงกำเนิดเวทาสองชนิดขึ้นมาห้อมล้อม จำพวกที่มากกว่าคือ
แนวคิดหวาดหวั่นเกมระวาง ที่พอใจกลับมีแค่หนึ่งเดียวคือตำปาหนาน
ซานหุย

‘พี่ชาย! พี่ชาย! เหตุใดท่านยังเฝ้าอยู่อีก เปิดเผยความคิดเห็นของ
ท่านออกมาเร็วเข้า ท่านต้องยับยั้งเจตนาที่มุ่งร้ายต่อชาวหรรณตี แล้วชาวบิดา
ของเราเอาไว้ให้ได้!’

ต่อให้ผีสาวน้อยโง่งมคตตะโกนจนพลังงานระส่ำระสาย บุคคลธรรมดา
รอบบิรเวณล้วนแต่เฉยเมย ต่างจากท่านนำหลันซือซือและเหล่าดวงจิตติดค้าง
พวกเขาเริ่มถลึงตาดูร้ายใส่ตำเขอตาน ขณะเดียวกันก็ตั้งใจฟังครบถ้วน ด้วย
เกี่ยวพันถึงไปเป็นห่วงภัยพินกับเสียเวลา

“พบหลานสาวแต่งกายด้วยแพรพรรณงดงาม แลรูปโฉมงามสะพรั่ง ทั้ง
ยังเปล่งราศีผุดผ่องเทียบเท่าชาวจงหยวน อากลับใกล้เคียงคนสกปรกอยู่
บ้าง...”

ตำปาหนานไม่รู้คิดสับสนอะไรอยู่ ถึงกล่าววาจาดูแคลนวิถิบรรพบุรุษ
ทำให้หูฉิหนุ่มชะงักงัน เบนสายตาจากลูกพี่ลูกน้องสะคราญโฉมมาหาบิดา ชาติ
กำเนิดชาวเผ่าเยี่ยงพวกเขาล้วนทะนงในหนังสือและเขี้ยวเล็บที่ล่าได้ นี่

เป็นการเสี่ยงชีวิตเอาชนะ ย่อมคู่ควรแก่การเชิดชูเหนือเครื่องนุ่งห่มเนื้อหยาบ
“ฮ่าๆ... ข้าชานหญฺญเฒ่าคนนี้ พุดเพื่อจ้อไปหลายคำแล้ว เม่รยจงหยวน
ไม่เลว”

จะหลบเลี่ยงไปกลับถือว่าเกินแก้ไข โรคภัยเข้าทางปาก ความวิบัติก็
ออกทางปาก ในเมื่อคนเราเปล่งเสียงออกมามากำได้ แปลว่าสนับสนุนแนวคิด
อยู่ข้างใน สวงามผ่องลมหายใจชุ่มชื้น นางอุตส่าห์เปิดช่องสื่อสาร สุดท้าย
ต้องฟังแต่เรื่องเหลวไหลของคนเมาเสียนี้!

“ชานหญฺญ... อายุไม่น้อยแล้ว การดื่มแต่พอดีจึงช่วยถนอมสุขภาพของ
ท่าน...”

แรกฟังคำเรียกชานฐานะปกครองอาณาจักร หัวหน้าเผ่าหรวนตั้ยัง
ยิ้มแย้มแจ่มใส ลักพักสีหน้าเขาค่อยแปรเป็นบันดาลโศกะ ทว่าหวังลูล่ง
เป้าหมายที่ตนมุ่งมาด ตำปาหนานย่อมเค้นลุ่มเสี่ยงเอ็นดู

“หลานสาวห่วงใย อาอย่างข้าต้องปฏิบัติ”

นำหลันซือซือคลี่ยิ้มสนอง นัยน์ตาสีอำพันกระจางมองแสงไฟอีกฟาก
ตำหนัก ก่อนเบนสายตากลับมาที่สองพ่อลูกชาวเผ่า

“ข้าปลื้มตัวจากที่นํานานพอสมควรแล้ว หากยังไม่กลับไปอีก อาจถูก
เพ่งเล็งว่าไม่เคารพธรรมเนียมเอาได้ ถ้าพวกท่านชานหญฺญกับทูลียังมีเรื่องราว
ค่อยเจรจากันหนหน้า”

ถึงตำปาหนานชานหญฺญจะสนทนาภาษาเผ่า ทว่านางตอบด้วยภาษากลาง
ทุกประโยค ชูกงกงและทหารองครักษ์พลอยใจปลอดโปร่ง สามารถคาดเดา
เนื้อหาระหว่างสองฝ่ายได้บ้าง

“เมื่อมีธรรมเนียมของวังหลวงบังคับอยู่ อาไม่รู้ว่าจะได้พบหน้าหลาน
สาวอีกเมื่อไร ชานหญฺญเฒ่าคนนี้ขอรับพระเมตตาจากไปเฟินหวงก้วยเพยสักหน
ว่า ทรงทราบหรือไม่ ตำเชอตาน บุตรสาวคนที่ห้าของข้าต้องโทษตายไปแล้ว
ก่อนหน้าท่านจะพ้นทัณฑ์ตำหนักเย็นออกมาไม่นานนัก...”

ตำปาหญฺญนทูลีเปลี่ยนสีหน้าวางเฉยเป็นยุ่งเหยิงทันควัน นำหลันซือซือ

เพียงยกมูมปากอย่างอ่อนโยน ทว่านัยน์ตาสีอำพันก็จ้องใบหน้าหยากร้านของท่านอาซานใหญ่โดยเยือกเย็น

“ดังนั้นข้าย่อมต้องทราบก่อนว่า ไซ้และไม่จะให้ผลแตกต่างอย่างไรกับท่านหรือ...”

สายตาทูฉินหนุ่มเคลื่อนมาทางดวงหน้าเจ็ดโคม ร่องกลางหัวคิ้วของเขาเริ่มกดลึก

“ท่าน่าหลั่นชื่อชื่อ! เจ้ายังกล้ายกย่อนเอาอีกหรือว่าไม่ได้รับภัยโทะตำหนักเย็นจากหวงซ่างก็เพราะแลกด้วยชีวิตลูกพี่ลูกน้องเจ้าอย่างลูกสาวของข้า! หากไม่เห็นแก่หัวจิตหัวใจพ่อเยี่ยงอา ก็ขอให้คำนึงถึงดวงวิญญาณพ่อแม่ของเจ้าบ้าง การที่เจ้าพยายามแต่งตัวกลมกลืนเป็นชาวจหยวน และตัดขาดกับพวกเราชาวเผ่าทั้งหลาย พี่ชายกับพี่สะใภ้ของข้าคงรำให้จมธรรเลื่ออยู่ในหลุมแน่!”

อา... ไม่เพียงรู้วิธีเล่นงานคน เขายังเชี่ยวชาญพฤติกรรมผีไม่ด้อยไปกว่านาง

น่าหลั่นชื่อชื่ออยากโคลงศีระชื่นชม แต่สภาพที่เวดล้อมไปด้วยหูดตาผู้อื่นกลับยับยั้งไว้ หญิงสาวเลยมองฝ่ายที่วางท่าเหนือกว่าเบื้องหน้า ต่าปา-หนานซานใหญ่รูปแบบนี้ชักเข้าเค้าตัวร้ายบ้างแล้ว พอดีกับต่าเซอตานเงียบเสียงโหวกเหวก ดวงตาสีอำพันสภาวะเลยอ่อนพลั้งลง

“ความสงสัยของข้า เหมือนจะทำให้พวกท่านเข้าใจผิดแล้ว...”

ผีสาวน้อยกลับไพล่ตีความว่า ไปเฟินหวงก๊วยเพยถูกบิดาของนางกดดันหนักเข้า ก็เลือกจะประสพชะตากรรมเดียวกับตนเองแล้ว กระแสพลังงานรอบร่างโปร่งใสจึงเคลื่อนไหววุ่น จู่ๆ ยังพุ่งวูบเข้าหาน่าหลั่นชื่อชื่อ ทว่าความว่องไวกลับเชื่องช้ากว่าวิญญาณทหารวังหลวง นางเลยผงะหยุดอย่างตกใจ แลเห็นถ่มมึงทิ้งที่ประชิดขัดขวาง ได้แต่ตะโกนห้ามปราม

“พี่สาวอย่าไปฟังบิดา! พี่สาวมีบุตรชายตั้งสองคนมิใช่หรือ ท่านควรห่วงอนาคตของพวกเขาก่อนพวกเรา!”

วิญญาณสาวน้อยตั้งท่าจะคัดค้านอีกยาว หากไม่มีเสียงหงุดหงิดโต้ตอบกลับมาก่อน

‘เจ้ายังจะแหกปากไปใย น่ารำคาญนัก! ก็สมควรรู้แก้ไขตั้งแต่ตายแล้ว ใช่ว่าพวกเขาได้ยินคำพูดผีบ้าอย่างเจ้า!’

หลังจากผีทหารตนหนึ่งไปทูลรายงาน ภายโปร่งแสงของสามพระชายา ค่อยปรากฏพร้อมกระบวนติดตาม ทำให้ตำเขอตานเบิกตาเผชิญกับกลุ่มสตรี ประทับโฉมงาม สวมแพรพรรณสำแดงฐานะสูงส่งของฝ่ายใน และแต่ละตนยังมีวิญญาณข้าราชการจำนวนมากห้อมล้อม นางย่อมหวาดผวาระทั้ง รศมีสิ้นไหว

หนึ่งในสาเหตุที่ดวงจิตไม่ยอมผูกติดกับสถานที่ตาย นอกจากห่วงใย ครอบครัวที่เฝ้า ผีเด็กสาวชาวหรือนตัวยังเกรงกลัวเจ้าถิ่นอย่างพวกเขา!

ความซุกซ่อนต่างภพอาจไร้คนสังเกตการณ์ ทว่าส่งผลให้หัวใจที่เต้นอยู่ หลายดวงปั่นป่วน เช่นซุชิอหลังที่หลังเหงื่อแตกสลายตามเส้นกระดูกสันหลัง ต่ำปหานานชานหฺยผู้นี้กินดีมีหัวใจเลื้อขนานไหนดมา จึงเหยียบย่ำธรรมเนียม การทูตระหว่างอาณาจักร ข้าไม่รู้จักศึกษาจากไปเฟินหวงก๊วยเพยอีก!

องค์กรพิทักษ์เส้นทางไม่ถนัดวิเคราะห์ซับซ้อนเท่าซุกกง พวกเขาได้ แคร่วังสัญญาณร่างกายของฝ่ายตรงข้าม ขอเพียงคนใดคนหนึ่งทำท่าจะจูโจม พระอัครชายาสกุลต่ำ ทั้งคู่ต้องข้ามกองศพก่อน ถึงสามารถล่วงเกินเจ้าตำหนัก ไปฮวาได้

โฉมสะคราญที่เหล่าทหารพร้อมพลีชีพปกป้องใคร่ครวญคิดเป็นครู่ ค่อยเผยท่วงท่าซุกม แต่กล้าเสี่ยงกลับโคกเค็ร่าเบาบาง

“คงเป็นข้าที่ขาดแคลนความสามารถโดยแท้จริง กระทั่งเจ้ากระดูกงูชาติ สายรองที่ใกล้ชิดอย่างตำเขอตาน แม้ววันนี้ข้าจะรับพระเมตตาจากหวงซ่างเป็น ไปเฟินหวงก๊วยเพย ก็ไม่อาจนำมามอบคืนแก่ท่านผู้เป็นบิดา ถ้าทำให้ชานหฺย กับทูลนิโกรรเคื่อง ข้าย่อมยอมรับทั้งหมดเอง”

ทุกคนต่างตะลึงงัน ไม่ละเว้นคนสนิทย่างซิริ้นที่เฝ้าปกป้องนายหญิงอยู่

“ฮึ!...”

ตาปาหนานซานหญูป่นหัวเราะหนึ่งคำ สัมผัสได้ว่าบังเกิดโทโสจนริมฝีปากบิตเบี้ยวแล้ว ท่าทางของเขาย่อมส่งผลให้ทหารเตรียมรับมือ แต่จู่ๆ หัวหน้าเผ่าคนเดียวกันก็สลายเค้าอารมณ์เมื่อดครึม ประหนึ่งล่อทิ้งออกไปกลางอากาศ แม้สายตาดูธรรมดา จุดดำมีดกลับขยับเขยื้อนเฉพาะยามจ้องตำนากลั่นซื่อซื่อ

“ความโกรธของข้า แฮ่อ... ย่อมไร้ผลกำลัง แต่ของเจ้าจะแตกต่างไป...”

อีกฝ่ายไม่ทันกล่าวจบประโยค พระอัครชายาโหมสละราญก็ส่ายหน้า นัยน์ตาสีอำพันเยือกแข็งลงหลายชั้น นางหายกังขาแล้วว่าเป้าหมายของทั้งคู่คืออะไร หวังจะผลักพวกนางสี่ชีวิตเผชิญหน้ากับประตูปรโลกเหมือนตำราเชอ-ตานหรือ ให้ไปเป็นไส้ศึกล้วงคอมังกรณะหรือ!

“ที่แท้ก็อยากเรียนรู้คำว่า ‘ไม่ตายดี’ แต่จำเป็นต้องชักชวนคนอื่นด้วยหรือ!”

“จะยึดมั่นหนึ่งชีวิตที่กลับคืนสู่แผ่นดินและแผ่นฟ้า แล้วปล่อยหลายพันหลายหมื่นที่มีอยู่หรือไม่ นั่น ซานหญูสมควรย้อนไปไตร่ตรองให้รอบคอบก่อน เพราะอันตัวข้าพอใจกับขณะนี้”

เมื่อฟังคำยืนยันจากปากไปเฟินหวงก๊วยเพยถนัดหู หูฉีหนุ่มเสมือนปลดหัวคิ้วที่ขมวดได้ในที่สุด สายตาที่สังเกตลูกพี่ลูกน้องโน้มนำทางยกย่องเกินทกล้วน ผิดแผกจากซานหญูผู้เป็นบิดา บรรยาการรอบกายชายวัยกลางคนแปลงทิศทางกะทันหัน แต่พวกเขาไม่ทันสานบทเจรจาต่อ เสียงฝีเท้าตึกๆ จากทางหนึ่งซึ่งรวบรวมสายตาทุกคู่ไว้

เจ้าของจังหวะสอดคล้องผู้ใหญ่คือเด็กชายวัยหกขวบ ผิวพรรณพวกเขาล้วนเนียนขาว เกล้าเรือนผมเหนือกะหม่อมด้วยกวานเนื้อหยกนมแพะ ขับเครื่องหน้าหล่อเหลาจนสะดุดตาผู้คน ทั้งสวมชุดนอกในสีขาวสะอาดอีก มองอย่างไรก็เหมือนเซียนน้อยวิงซุกซนลงมาจากประตูสวรรค์

ร่างเปล่งประกายกระตือรือร้นเข้าชนาไปเฟินหวงก๊วยเพยข้างละคน

ทำให้เรียวปากอิมเอบเผยแนวเส้นโค้งสดใสขึ้นมา ลักษณะเหนือปฤษฎนจากบุคคลทั้งสามที่รวมตัวกันแล้ว นับว่าเจ็ดจักระทั้งพวกเขาแสบลูกตาไปหมด ทว่าไม้อาจจะพริบหลับได้สักปรินเดียว

เจียเกอผู้ถูกทอดทิ้งอยู่ข้างหลังองค์ชายฝ่าแฝดค่อยหยุดวิ่งเป็นเดิน หอบหายใจเหน็ดเหนื่อยแทน ตั้งแต่หายหญิงลูกไปต่างตำหนิกานานผิดปกติ เสียหวังจื่อทั้งสองของพวกนางก็นั่งกระสับกระส่าย สุดท้ายยังอ้างปวดธุระเบาพร้อมกันเพื่อตามหาพระอัครชายา

“ไปเฟินเหนียงเหนียง!”

สองปากทักมารดาเต็มกระแสนดี เมื่อไปเฟินหวงก๊วยเพยยิ้มแ้มตอบ พวกเขาค่อยคลายปมกังวลที่ม้วนก้อนอยู่ในอก จากนั้นจึงเริ่มแสดงท่าที่ระวัง บุรุษแปลกหน้า เห็นได้ชัดว่าทั้งสองคนไม่ใช่ชาวจกั้ว ซ้ารูปร่างยังสูงใหญ่ผิดสามัญ ประกอบกับพวกเขาคลุ่มเสื้อหนังสัตว์ ห้อยเขี้ยวห้อยกระดูกตกแต่ง รุงรัง เทียบกับบรรยาการละเอียดอ่อนภายในวังหลวงแล้ว ละม้ายประกาศนิสัยก้าวร้าวยิ่ง

สายตาแข็งกระด้างสองคู่จ้องตอบองค์ชายฝ่าแฝด ถึงเค้าหน้าเด็ก ๆ จะแสดงสายเลือดมังกรเกินกึ่ง ทว่าสีผมและนัยน์ตากลับยากปฏิเสธว่าไม่ได้ สืบทอดคุณสมบัติชาวหรวนตีมาด้วย

เนื่องด้วยหัวข้ออันตรายเพิ่งถูกขัดขวางไป นำหลันซื้อซื้อคงไม่แนะนำ บุรุษทั้งคู่แก่บุตรชายแน่นอน ท่ามกลางสายตาทิพร้อมผูกเรื่องสร้างราวภายในราชสำนักจิ้น หญิงสาวหมายให้ทั้งเผ่าหรวนตีและขุนนางจับตาลำพังตน มิใช่ซาลาเปาน้อย

ปฏิกิริยาตำปาทุณเหมือนจะเข้าใจ ดังนั้นด้วยไหวพริบของเขากับคำพูดจากตาเซอตาน ถือว่าเกินคาดที่อีกฝ่ายยอมให้ตำปาทนทานชานหญูเจรจาเอาข้างเดียว

ขณะเดียวกันอาการเจ็บไปของหวงก๊วยเพย ทำให้ชานหญูวัยกลางคนเจตนาพูดภาษากลาง

“เป็นเออร์จื่อของจื่อหนี¹ นี่เอง”

ในเมื่อหลานสาวปรารถนาปิดบัง อาที่ต้อยอย่างเขาสมควรเปิดเผย การกระทำได้กล่าวกลับตอกย้ำว่าผู้นำผ่านอกต่านใช้ภาษาอันได้ดี แต่กลับจงใจสื่อสารภาษาเผ่า แน่แท้ว่าจุดประสงค์คืออำพรางเนื้อหาบางประการ ตำนาน่า-หลั่นซือซือจ้องดูต้นแวบหนึ่ง ก่อนวางเฉยราวกับถอยลักก้าว ทะเลกว้างห้องฟ้าสดใส

ตำปาหนานชานหยูแค้นหัวเราะคับแค้นคำหนึ่ง ก่อนหันหลังเดินจากไปอย่างเหิมเกริม หลายสายตาย่อมมองไม่พอใจกิริยาหยาบคาย แต่หญิงงามกลับใส่ใจแค่บุตรชาย ครั้นตำปาหนานพู่ฉีทำความเคารพอาลา นางค่อยผงกศีรษะสนอง ผู้อื่นถึงตระหนักกว่าที่แท้ไม่ใช่ตาจ้อง พระอัศรชาก็รับรู้ความเคลื่อนไหว

คล้ายหลังปิดากับพี่ชายที่สาวเท้าตามกันไป ผีดำเซอตันย่อมตามติดเงาของพวกเขากลุ่มวิญญานวังหลวงเลยกระจายงานสอดส่องจับไวหลายตนหายตัวเพื่อลวงความลับคนเป็น แต่ขาดแคลนที่สามารถสื่อสารภาษาต่างถิ่นอยู่ บางตนจึงรับคำสั่งดวงจิตลู่ก๊วยเฟย แล้วมุ่งหน้าไปเสาะหาผีซึ่งมีคุณสมบัติดังกล่าวที่โรงทาน

นำหลั่นซือซือก้มลงดูชูลาเปาขาวผ่องสองลูก ก่อนจะลูบแก้มกลมยุ้ยของพวกเขาอย่างเอาใจใส่

“ผิวเย็นเนียนเชียว แล้วนี่กำลังไปที่เดียวกับเหนียงหรือ...”

นางถามเป็นนัยถึงตำหนักเฉพาะ ศีรษะน้อยๆ ผงกพร้อมกัน

“ขอรับ”

ทว่าเสียเปาทั้งสองกลับไม่ได้ปวดหนักหรือเบา ยกเว้นปวดที่หัวใจ เมื่อมารดาถูกหายไปเนิ่นนาน ย่อมต้องตามหาตัวให้พบต่างหาก ดวงตากะจ่างใสสองคู่จึงเปี่ยมประกายสุกสกาวต่างจากเมื่อครู่ ทำให้น่าหลั่นซือซืออบอุ่นกลาง

¹ ลูกชายของหลานสาว

อก ทั้งยังหลงรักพวกเขาจนบรรยายไม่ถูกแล้ว

“มา... เหนียงจะพาไปเอง”

หญิงสาวส่งมือเรียวยาวให้ลูๆ จูงคนละข้าง ก่อนทางตาจะสังเกตเห็น ชูกงกที่ทำทางหยุกหยิกขอบกล รอยยิ้มเกรงใจจึงผลิบานออกมาแซมซ้า

“ชูกงก ในเมื่อตรงนี้มีทั้งกงกทั้งงั้งปีขบวนใหญ่แล้ว ตลอดเส้นทาง ก็ได้แนวทหารองครักษ์คุ้มครองแน่นหนา แมลงหนึ่งตัวยังไม่สามารถก่อเหตุการณ์ ช้ายอมไม่รบกวนให้ชูกงกติดตามย้อนกลับไป จงเดินทางล่องหน้า ก่อนเกิด”

เขาทำท่าอวยการั้งรอ เพราะกังวลว่าพระบัญชาแรกจากเฉิงหลงหวงดี ไม่บรรลุละเอียดเดียว แต่เหตุเจรจาระหว่างชานหยู ฑูฉี กับไปเฟินหวงก๊วยเพย กลับสำคัญยิ่งกว่า กงกหนุ่มทบทวนในเลี้ยวลมหายใจหนึ่ง ก็โค้งกาย ทูลลาผู้สูงศักดิ์ทั้งสาม

“ขอบพระทัยพะยะค่ะ”

พอได้จูงมือมารดาเดินเคียงข้างกันสักระยะ นัยน์ตาสีน้ำตาลสว่างก็ ปรากฏรอยครำเคร่งก่อนจะซุกซ่อนมิดชิด เป่าจื่อเหงงหน้าถาม อาศัยเนื้อ เสี่ยงกระจ่างใสได้เงาครี้มของรัตติกาล ช่วยอำพรางผู้คนจมองเฝ้าดูเหมือน เด็กชายช่างสงสัยคนหนึ่ง

“ไปเฟินเหนียงเหนียง พวกเขาเป็นนักรบนอกด่าน ชาวหรวนดีที่เข้ามา ถวายบรรณาการฟู่หวงหรือขอรับ เลี้ยวเป่าศึกษาจากตำราภาพ ลักษณะและ คำบรรยายค่อนข้างใกล้เคียงมากขอรับ”

ที่จริงปราศจากตำราอุปโลกน์เล่มนี้ เป่าจื่อยังมั่นใจความถูกต้องถึงสิบ ส่วน หาไม่ชายแปลกหน้าจะบังอาจเรียกไปเฟินหวงก๊วยเพยว่าหลานสาวได้ยิ่ง ไร แต่เขาจำอาอาศัยไว้ได้เพียงสาที่มีแสงธาม นอกจากเพื่อปกป้องสถานะสอง สายเลือด เด็กชายยังปรารถนาให้มารดาอธิบายเรื่องราวเพื่อแผ่เหล้ากำแพงมิ หู ประตุมิซ้อง คำเล่าลือเพี้ยนๆ จะได้ไม่ก่อตัวมโหฬารนัก ฟู่หวงอย่างเฉิง- หลงหวงดีพื้นนิสัยเป็นอัจริยะบุรุษ ที่ให้เอาดีก็ไม่ไหว ให้เอาร้ายก็ได้ดีอีก

จะไม่ให้ตำนากลั่นซื้อซื้อเหใจหาเสียวเปาลูกน้อยๆ สองลูกหมดดวงได้หรือ!

“เก่งมาก แต่พวกเขาไม่ใช่ൻกรบชาวเผ่าทั่วไป นั่นคือตำปาหนาน-ซานหญูเชียวนะ นับเชื้อสายแต่กำเนิดของเหนียงแล้ว ซานหญูผู้นี้คือดีดีของตำว่ายก² เขามากับตำปาหญูหนูนี้ ทายาทที่จะสืบทอดตำแหน่งซานหญูคนถัดไป ความจริงยามอาศัยอยู่ที่เผ่าหรวนดี เหนียงก็ไม่มีใครสนิทสนมด้วยเท่าไร”

พอนางแ้มรายละเอียดเล็กน้อยออกมา ซาลาเปาน้อยแถมป้องกันก็เล็งทะลุทั้งสองคน ว่าไปเพินเหนียงเหนียงเพ็งเตือนโดยนัย ให้พึงระวังท่าทีพวกญาติๆ ชาวหรวนดีเอาไว้ ด้วยอดีตหาเคยมีไมตรีกันมาไม่ บัดนี้กลับฝันใจมาหักทลายก่อน คงคาดหวังสิ่งที่อันตรายอย่างมากแน่นอน!

พลังผลักดันแรงกล้าที่ต้องผดุงคุณธรรม และกตัญญูต่อบุคคลที่รัก ใคร่ยิ่ง กระตุ้นให้เจ้าเปาลูกหนึ่งโมโหขึ้นมา ใบหน้าน้อยๆ อมก้อนโหเสะ จนถึงที่สุดค่อยระเบิดออก

“ไปเพินเหนียงเหนียง หากพวกเขากล้ารังแก พวกเราก็จะจัดการเองขอรับ!”

เมียนเปากระซิบฝ่ามือนุ่มนวลของมารดา สีน้าเขาทั้งซึ้งซึ้งทั้งดูดัน ดูน่ารักน่าชังอย่างยิ่ง และก่อวนหัวใจนางจนแทบกระโจนเข้าปล้ำกอดบุตรชายแล้ว ทว่าการแสดงกิริยารักใคร่ภายนอกไปฮวากงอาจแลไม่สมฐานะเท่าใด หญิงสาวจึงแยมยิ้มหวานใส พलगผงกศีระรับประโยคปกป้อง

ซาลาเปาน้อยยอมนียดอกส่งางม ทำเอาแฝดที่เกิดพลังงานริษยาทันควัน

“ไปเพินเหนียงเหนียง ระหว่างที่ถูกไปแล้ว เสียวเปาได้ชมการแสดงกลหวาดเสียวด้วยขอรับ พวกเขาแนะนำว่ามาจากเผ่าเล็กๆ ทางซีกวน มีวิชาจับคนใส่หีบไม้ ก่อนเสียบดาบเข้าไปหลายสิบเล่ม ปลายคมแทงทะลุไปอีกฝั่ง แต่

² น้องชายของท่านตาสกุลตำ หมายถึงซานหญูคนปัจจุบันคือน้องชายตำโมเหยียน อดีตซานหญูที่เป็นบิดาของท่านากลั่นซื้อซื้อ

คนข้างในกลับหัวเราะรำเริง น่าสนใจจริงๆ ขอรับว่าเป็นไปได้อย่างไร”

เปาเจี๋ยไม่อาจทนแผลดน้องทำตัวเป็นผู้พิทักษ์หญิงงามได้นาน พยายามช่วงชิงสายตารักใคร่ของมารดาบ้าง เมียนเปาตะลึงไปครู่หนึ่ง ค่อยรีบกระตุกมือนำหลานซื่อซื่อ

“มีวิชาว่าราชการอะไรที่อ่อนพลีวคล้ายร้ายรำมาก ขณะเดียวกันต้องหลบอาวุธลับทุกจิ้งหะออกทำด้วยขอรับ!”

การแสดงให้เห็นกับการใช้อาวุธประกอบจำพวกนี้ นำหลานซื่อซื่อรู้ว่าพวกมันเป็นของปลอมที่เหมือนจริง ต่อให้นักแสดงลงจิ้งหะพลาดบ้างก็ไม่เป็นอันตรายแก่ชีวิต เพราะต้องขึ้นเวทีเบื้องพระพักตร์จักรพรรดิ เลยผ่านระเบียบคัดกรองเข้มงวดจากกรมพิธีการ ทั้งตรวจสอบร่วมกับกองราชองครักษ์เพื่อความปลอดภัยของบุคคลสำคัญทั้งหลายมาแล้ว

ยามสององค์ชายในเฉียงหลงหวงตี้แก่งแย่งนำเสนอสิ่งแปลกใหม่ที่ชวนประทับใจ ตลอดเส้นทางย่อมคลายเหงาเป็นธรรมดา เหล่าผู้แอบฟังบางที่ยังพลั้งเผลอชมวดคิ้ววิจารณ์ ปกติจินตึงหวังมักสงวนกิริยา มารยาทขณะเคลื่อนไหวล้วนไว้บทพร่อง พูดจาก็เฉลียวฉลาดเข้าขั้นกว่าสหายเรียนทั่วไป หลายครั้งบรรยายกาศสง่างามพาให้คนลืมนึกว่าอายุแท้จริงแค่หกขวบเท่านั้น

บัดนี้พวกเขาค่อยประจักษ์คุณสมบัติหุ่นห่านที่คล้ายจินลี้ห้วงบ้างแล้ว องค์ชายน้อยไม่เพียงยกเรื่องไร้สาระมาอรรถาธิบาย ยังจะ... ยังจะทำคึกเขย่ามือไปเฟินหวงก๊วยเฟยจนแล่นำชน!

ขณะขบวนองค์ชายฝาแฝดกับพระอัครชายาสกุลตำม่งหน้าสู่ตำหนักหนึ่ง บรรดาทหารองครักษ์ล้วนคลายกล้ามเนื้อเครียดตึง ในใจฟังไปฟังมาชักเพลินรู้หู น้ำเสียงตื่นเต้นของเด็กๆ เปลี่ยนให้ช่วงเวลาปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาสดใสทันตา มือที่กุมทวนประจำกายขยับกำสลับปล่อย พยายามกลบเกลื่อนรอยยิ้มบนหน้าตาจุดสิ้นสุดกำลัง

ระหว่างนั้นซื่อหูลิงก็เข้าถึงตำหนักประทับของจักรพรรดิ เมื่อเจ้าอง-
กงส่งสัญญาอนุญาต เขาค่อยถวายนางงามข้างพระกรรณ

สายตาคนฟังจับจ้องลานแสดงเบื้องล่าง ทุกกลับจับเสียงกระซิบควบคุมผิวเดินเสมือนไม่ใส่ใจเนื้อความเท่าใด ทว่ารายละเอียดเล็กน้อยที่ชั้นที่หนึ่งบอกล่า ล้วนหาที่รั่วหล่นไปไม่

ฉะนั้นคราวที่กลุ่มคนของไปเฟินหวงก๊วยเพยประจำตำแหน่ง ทั้งสามคนแม่ลูกคล้ายสัมผัสสรัศมีดำมืด อันแผ่พื้นที่จากหลังบัลลังก์มังกรเป็นระยะๆ

โหมงามอดร้อนกลางอกแถมกลัดกลุ้มไม่อยู่ ทั้งที่รู้แก้ไขว่าซุงกงคงเล่นมาขายนางกับนายเหนือหัวอย่างจอมมังกรมารเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวเริ่มพร่ำบ่นรายตัวไปจนกระทบคู่พ่อลูกชานหยูกับทูลี วันดีคืนดีได้ฤกษ์เข้าอาณาเขตศักดิ์สิทธิ์ พวกเขายังจะกวนน้ำชุน ไม่รู้ว่าหวังฉวยโอกาสจับมงคลหรือลอบเกล็ดจอมคน!

ท่าทางสันติภาพของใต้หลักคล้ายเยื่อกระดาษแผ่นบาง ที่เอามาคั่นกลางระหว่างสองฝักฝ่ายอยู่ คนหนึ่งจุ่มนิ้วไ้อวดหนึ่งรู อีกคนก็ข่มขวัญเสียสองรู ประเดี๋ยวมันก็...

มันก็พรุณจนขาดแฉกเอา!

หกสิบสอง พูดออกก็สบายคอ เป็นปัจจัยสำคัญ

ท่วงทำนองหรือการแสดงฝ่ายเจ้าแคว้นใหญ่เยี่ยงเฉิงหลงหวงตี้อาจ ขาดจังหวะครึกโครมหรือลีลนั้จัดจ้าน ครั้นใจกลางเวทียลัดเป็นข้างเหล้าผู้นำ ต่างแดนค่อยเลคึกคักทันตา บ้างเพ้นคัตตัวเด่นเช่นเด็กสาวผู้มีดวงหน้างดงาม ล้ำเลิศ อาทิปิริยาบรรจุนั้นแรกแย้มขึ้นแสดงความสามารถเหลือเชื่อ พวกนางต่างปลุกกระแสนิยมผู้ชมจนกลางอกระสำระสาย บ้างก็โอ้อวดจอมยุทธ์ มากฝีมือออกแผลงวิชาพิสดาร ท่าทางพวกนั้นไม่เพียงขับช้อน ยังส่งผล เฉียบขาด ซาลาเปาน้อยล้วนชะงักคอคอดต้นเต็นพร้อมกัน

น่าเสียดายที่ความคิดตำหนั้ล้นชื้อชื้อจืดจ่อเพียงปฏิกิริยาตำปาหนาน ขานหยูกกับตำปาหญ่ญจึ๋ ไหนจะวิญญานญาติสาวน้อยอย่างตำเซอตานที่ พยายามตะโกนเตือนตลอด กระจ่างแจ้งถึงขั้นนั้นแล้ว นางย่อมจับเจตนาร้าย จากพวกเขาได้บ้าง ทว่าเหตุผลหรือสาเหตุเป็นมา คงต้องสอบถามผ่านกลุ่มผี ที่เตรียมสืบข่าวอยู่ ก่อนชนอ่อนหญิงสาวจะตั้งชันขึ้นมาระลอกหนึ่ง

ไม่ว่าเหิงหมินหลงจะคิดเห็นอย่างไรที่ซุกงกรายงานข้างหูไป สายตา คุ่มงมยังไม่สามารถเข้าถึงบทบาทบนเวทีเป็นธรรมดา โอรสสวรรค์ผู้ประทับ บัลลังก์หวงหลงเบื้องหน้าทุกคน ครอบครองจิตวิญญาณที่ลึกล้ำสุดกู่ นิสัยก็

ร้ายกาจจนยากจะหาวิธีรับมือได้ถูกต้อง

อ้า... นางคงมัวเหม่อลอยไม่ได้แล้ว!

ครั้นเวลาล่วงเลยไปพอสมควร เจียงหวงไท่โฮ่วทรงเหน็ดเหนื่อย เนื่องจากดำรงสถานะพระมารดาจักรพรรดิ พระนางหาความจำเป็นต้องพินพระพลาณามัย เจกเช่นข้าราชการกับแขกต่างแคว้นต่างเผ่า ฉะนั้นทันทีที่เจียงซูหยูแสดงท่าทีว่าจะเสด็จกลับเทียนโล้วกง แม้แต่หวงซางยังทรงลุกขึ้นประคองส่งอย่างกตัญญู ค่อยหวนกลับมานั่งชมการแสดงใหม่

ยามนี้บรรดาผู้นำคนสำคัญที่ได้รับโอกาสประกาศความสามารถหมดลงแล้ว กลายเป็นนักแสดงจากกองสังคีตสังกัดวังหลวงขึ้นมอบความบันเทิงต่อเนื่อง เจียงหมินหลงจึงเฝ้ากับเจกกงกว่าจะไปพักผ่อน โดยมอบหมายหน้าที่ให้จูเจิ้งเซียงกับหูไท่เว่ยคอยดูแลทุกคนแทน หวังหวงโฮ่วช่วยอပ်สอโอกาสเสด็จออกพร้อมกัน ส่วนสตรีฝ่ายในของโอรสสวรรค์ แม้สามารถอยู่ร่วมงานกระทั่งสิ้นสุดได้ แต่พวกนางจะปลอดภัยภายหลังหรือไม่ั้น ใครๆ ล้วนกลัวเอาตระกูลไปเสี่ยงเคราะห์ร้ายทั้งสิ้น

พวกแขกเมืองจึงทราบโดยนัยว่าใกล้เวลาแยกย้ายแล้ว คล้อยหลังจักรพรรดิเสด็จกลับเทียนหลงกระยะหนึ่ง ผู้นำต่างๆ เริ่มลุกขึ้นอำลาอัครเสนาบดีจุกับจอมทัพหู เหล่าข้าราชการสำนักเลขน้อมส่งทุกฝ่ายกระทั่งเดินทางออกจากประตูวังโดยสวัสดิภาพ หลายคนลักลอบรับมอบสินบนกันบ้าง มีที่กระซิบฝากฝังสาวงามซึ่งนำมาด้วยก็มาก ข้าราชการสำนักส่วนใหญ่ต่างอารมณ์ชื่นมื่นยินดีต่อให้ท่าทีเจียงหลงหวงตี้จะทรงเฉยเมยขณะชมบทแสดงของพวกนาง ทว่าอย่างไรก็ต้องสังเกตกระแสนี้ปัจจุบันก่อน

หนึ่งเห็นควรพบนะยะไว้ทุกซีให้จิ้นคงหวงไท่จื่อ หรือสองเมื่อไปเพินหวงกั๊ยเพยเริ่มเลื่อมความโปรดปราน พวกเขาค่อยกราบทูลถึงกลุ่มสตรีดังกล่าวได้ ทำให้ผู้หวังพึ่งพาหวัระะว่า หน้าตาทยอยสดชื่นคล้อยตามไป

แต่ถึงกระนั้นยังคงไม่อาจรับประกันผลอยู่เหมือนเดิม ผู้นำนโยบายบริหารแผ่นดินของราชสำนักคนล่าสุดคือจูเลินฝู อัครเสนาบดีท่านนี้เรื่องนาม

ด้านปฏิบัติงานตรงตรงดั่งเส้นด้ายติด แม้เจ้าของสาวงามพร้อมสนับสนุนปัจจัยต่างๆ พวกเขากลับไม่สามารถรีบเร่งได้ ทว่าทุกคนล้วนใจเย็นตั้งหน้าใญ่หาสูง หากไม่รบกวนฝากคนเอาไว้ที่แคว้นจันเลย ก็เลือกประเภทที่มีผลตอบรับก่อน ค่อยนำตัวคนมาส่ง

และกรณีไม่ประสบผลสำเร็จดังหมาย พวกเขาก็ยอมรับข้อเสียเปรียบที่ว่า ทรัพย์สินกับสาวงามร่วงหล่นที่ได้ไม่อาจเรียกร้องคืนจากที่นั่น เป็นสินบนที่ไม่อาจฟ้องร้องหรือสืบสาวภายหลัง ทั้งสองด้านที่กระซิบกระซาบล้วนเจรจาตรงกันแล้ว ค่อยค้อมตัวอำลาเพื่อกระแสรุ่งเรืองวันหน้า

ขณะเดียวกันสาวงามที่บางคนถวายมากับขบวนบรรณาการ วันนี้ถูกรับเข้ากองสังคีตชั่วคราว ถ้าเสนอชื่อพร้อมรูปวาดถวายหวงซางแล้วไม่เป็นที่ต้องพระทัย หรือไม่มีพระบัญชาพระราชทานแก่ขุนนางในแคว้น สตรีกลุ่มนี้จะเหลือทางเลือกสองประเภท หนึ่งราชสำนักมอบทรัพย์สินให้เดินทางกลับบ้านเกิด หรืออยากอยู่ร่ำร่ำในวังหลวงกระทั่งถึงอายุปลดออก ทั้งหมดถือว่าเป็นผลกระทบจากราชโองการที่เลื่อนลำดับตำแหน่งหลังชื่อชื่อจากไปเพี้ยนเสียเพี้ยนสูญไปเป็นหญิงก๊วยเพี้ยน

แต่โฉมสะคราญผู้จุดกระแสวิรูปุษาผ่านด่านสาวงามกลับไม่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว นางกำลังจับจูงซาลาเปาน้อยข้างละคนรอขึ้นเกี้ยวไปหาทาง ทว่าเผชิญพบซุชือหลังยืนดักทางอยู่เบื้องหน้า พระอัศรชายชาวหรวนตีพิจารณาสีหน้าขมความผิดของเขา ย่อมไม่จำเป็นต้องอธิบายสาเหตุแล้ว

หวังหวงโหว่ประทับบนเกี้ยวหงส์แดงปรายทางตามดูสามคนแม่ลูกคราหนึ่ง ก่อนขบวนพระนางจะเคลื่อนพ้นบริเวณนั้นมา จบราชกิจพึงปฏิบัติในฐานะพระมารดาแห่งแคว้นแล้ว พຼ່ງนี้หวังสิเจียยอมกลับพระอารามหลวงแต่เช้าตรู่ และผู้ถูกยิงเพ่งกราบทูลว่าเฉียงเหล้าไท่ไท่อย่างเจียงหวงไท่โหว่มีพระประสงค์จะเสด็จไปร่วมบำเพ็ญธรรมลักระยะด้วย หลังจากนั้นพระนางค่อยกลับวังหลวงก่อนเฉียงมีอวี่กงจู่ตระเตรียมเดินทางไปอภิเษกสมรสกับ

รัชทายาทผู้ครองแคว้นได้

หวังสี่เจียงจึงทบทวนกำหนดการนั้นได้ ทั้งมีเมื่งจกงเสวียซื้อสื่อช่วย
แจกจ่ายละเอียด แต่ฟังไปแล้วอย่างไรเล่า ในเมื่อตัดสินใจสละเรื่องราวุ่นวาย
ของวังหลัง ฉะนั้นเจียงหวงไท้โฮ่วโปรดปรานใครมากกว่าใคร หาได้เกี่ยวข้องกับ
กับพระนาง สมควรปล่อยไปตามกระแสราชสำนักประการเดียว

หวงโฮ่วผู้เด็ดเดี่ยวทอดกายบนแท่นบรรทม ก่อนปิดเปลือกตา บท
สวดมนต์ที่ย้าท่องกระทั่งผสานลมหายใจเข้าออกไหลลื่น ก้องกังวานในใจที่
กว้างไกล ทำให้หยุดนิ่งเป็นสมดุสสมาธิ ความสงบอันเย็นระรื่นเริ่มต้นขัดเกลา
ดวงจิตพระนาง อีกไม่นานอาจเรียกได้ว่าผิวเรียบใสเท่ากัน

แม้แต่ไปเฟินหวงก๊วยเฟยเองก็ยังไม่เหลือช่องว่างให้คำฉนวนสายตาริษยา
จากพระชายานางสนมอื่น โดยจำเพาะหลังเจียงหวงไท้โฮ่ว เจียงหลงหวงตั้
และหวังหวงโฮ่วเสด็จแยกย้ายกลับตำหนักเรียบร้อย นางกลับเจอซุกงกงมา
เรียกกล่าวพันตนเองไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิ นั้นชวนประหวั่นใจน้อยเมื่อไรกัน!

หญิงสาวผิวน้ำแข็งกล้าตั้งแผนผา ก่อนย่อเข้าลงหอมแก้มซาเลาเป้าน้อย
คนละหน เปาจื่อซัดเจนว่ากล้าซุหน้ารับ ตรงข้ามกับเมียนเปาที่ซัดเงินไม่กล้า
ขยับอยู่บ้าง แต่สุดท้ายพวกเขาล้วนทอดสายตาวารณี่ใส่มารดาแบบเดียวกัน
ชีร้นกับเจียเก่อต่างสงสารเจ้านายองค์น้อยยิ่ง

นำหลักข้อช้อยมือลูบแก้มพวกเขา แล้วเผยยิ้มอบอุ่นปลอบใจ

“คืนนี้เสี่ยวเปาจะต้องหลับฝันดี ทั้งที่ไปเฟินเหนียงเหนียงไม่ได้กล่อม
นอนแน่นอน...”

พวกเขาผงกศิระชะเชือฟัง ก่อนก้าวขึ้นเกี่ยวไปฮวากง แม้ก่อนหน้า
คู่แฝดจะตื่นตื้นตันกับการแสดงบ้าง ครั้นไปเฟินเหนียงเหนียงถูกซุกงกงแย่งตัว
ไป ทั้งสองล้วนรู้สึกง่วงซึม จึงยกมือขี้หน้างตาเบาๆ ในจังหวะเดียวกันยัง
โบกมือลามารดา

สายตาทลายคู่จูงนงนากับท่าที่ไปเฟินหวงก๊วยเฟยที่ไม่โดยสารเกี่ยว
พร้อมบุตรชาย แต่เจียงก๊วยเฟยกับหลี่เต๋อเฟยกลับตีความออกภายในพริบตา

แตกต่างที่คนหนึ่งยืมอ่อนโยน อีกคนหนึ่งมีสีหน้าเฉยเมย กระทั่งชูชิวหลังส่งสัญญาณเคลื่อนไหวใหญ่อีกหลังเข้ามา พวกที่งุนงงค่อยขยับปลอกเล็บแน่นที่แท้เป็นเยี่ยงนี้!

หวงซางมีพระบัญชาให้ไปเฟินหวงก๊วยเฟยเข้าเฝ้าถึงเทียนหลงกงอีกแล้ว!

ฉับพลันที่โคมสะคราญปิดม่านกันกระแสน้ำงานริษยา เครื่องหน้าลำเลิตที่แยมยืมสว่างไสวค่อยทอเหี่ยว หัวคิ้วเรียวปรากฏร่องครุ่นคิด ขาดผิเจ้าสองเฮาไปแล้ว ทำเอาคนแว้งคว้างกลางฤดูมรสุมเล็กน้อย วิญญาณลู่ก๊วยเฟยที่โดยสารมาด้วยกันยังเยียบกริบ

ผีเหว่ยต่อเฟยกับเป่ยเสียนเฟยเสนอตัวไปสังเกตการณ์ชานหญุกับทงฉินอกวังหลวงแล้ว พวกเขอาจล้อมจับดวงจิตตาเซอตานเจียยี่มาซักใช้ได้ อย่างนั้นคงพอมีข่าวมาช่วยแนะแนวทางบ้าง

‘ชื่อเออร์ เจียเจียมีความเห็นว่าการเจรจาความจริงกับหวงหลงนับว่าปลอดภัยที่สุด’

นำหลันชื่อชิวพยักหน้าสนับสนุน เพราะคอยบงการสายสัมพันธ์ระหว่างผู้คน ฉียงหมินหลงจึงซุบเสียงหน่วยข่าวกรองที่แม่นยำอย่างราชวงศ์กลับเป็นอย่างดี ถ้านางริอานโกหกทั้งที่รู้ว่าพวกเขาชุดความจริงออกมาแน่ได้ ไม่เท่ากับการปลุกต้นระวางให้เขาหาทางชวนคอคนที่หลังหอกหรือ

‘แต่ก็ทราบใช้หรือไม่ว่า การเจรจาความจริงยังสามารถพลิกแพลงได้’

ต่อให้กำลังเคร่งเครียด หญิงสาวกลับหลุดยิ้มขบขัน ดวงจิตบรรพชนนิสัยฉูดฉาดเช่นลู่ก๊วยเฟยตอนนี้ โดยปกติก็ถนัดก่อวณสมาธิศิษย์น้องอย่างนางถือว่าลักษณะตรงข้ามกับเจ้าสองเฮาที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่กว่า

‘เพียงแต่ชื่อเออร์ต้องลองชิงฟ้องร้องก่อน เจ้าทุกซั่มก็ให้สัมผัสบริสุทธิ์กว่าจำเลย ดังนั้นพอจะรับรองได้ว่า อย่างไม่ชื่อเออร์คงไม่ถูกตีหนักมือเกินไปแน่แท้’

ที่นี้เครื่องหน้าดงามถึงสะดุดตาจนหงิกงอ ลูกตาคู่สวยตัวดื้อนผี

จอมก่อกวนด้วยทนต์ไม้ไผ่

อะไร ใครจะโดนตีหน้ามือ!

เป็นความผิดนางด้วยหรือ จู่ๆ พวกเขาก็ดาหน้ามาพุดๆ แล้วสุดท้ายยังไม่โหดกลับไปเองอีกต่างหาก!

หญิงสาวไม่ทันเบะปากเถียงวิญญูณ ร่างโปร่งใสของกงกตคนหนึ่งก็โผล่ท่อนบนผ่านทางหน้าต่าง ไม่รู้พักหลังเห็นพลังใจของนางแข็งแกร่งดี เลยขยับผลุบโผล่สภาพครึ่งท่อนเอากะทันหันเรื่อย เมื่อเขาพบลู่ก๊วยเพยที่นั่งอยู่อีกปากหนึ่งของไปเฟินหวงก๊วยเพยก็สะดุ้งโหยง ถอยหัวห่างไปจนพ้นกรอบม่าน

‘ถวายพระพรลู่ก๊วยเพย ถวายพระพรไปเฟินหวงก๊วยเพยพะยะค่ะ!’

เมื่อส่งเข้ามาแต่เสียงโดยสุภาพแล้ว นำกลิ่นซื่อซื่อถึงถอนหายใจเฮือกที่...ที่โรงทานบังเอิญมีดวงวิญญูณกลุ่มหนึ่งพอจะสื่อสารภาษาเผ่าหรวนตีได้ พวกเขาล้วนยินดีช่วยเหลือ เพียงแค่ขอไปเฟินหวงก๊วยเพยเมตตาประทานเครื่องเช่นบางชนิดพะยะค่ะ’

“แล้วเครื่องเช่นพวกนั้นมီးอะไรบ้าง”

สาวงามสอบถาม จะได้จำไปแจ้งประมุขสกุลอยู่เหวินให้จัดทำได้ถูกต้อง และรายการที่วิญญูณกงกตบรรยายให้ฟัง ต่างเป็นรายชื่ออาหารระดับตำนานอย่างผ่อเทียวเฉียง พระกระโดดกำแพงจากผู่โจว³ หมาผ่อไต้ผู่ เต้าหู้ผัดเครื่องปรุงรสเสฉวนจากเจิงตู⁴ และสุราขาวเหล้าเจียวจากหลู่โจว อ้อ... ถึง

³ วัตถุดิบหลัก ได้แก่ เนื้อไก่ เนื้อเป็ด เป้าฮื้อ ตีนเป็ด หูฉลาม ปลิงทะเล หอยเชลล์ตากแห้ง กระเพาะปลา เนื้อตะพาบน้ำ เนื้อกุ้ง เก๋ากี้ ลำไย เห็ดหอม หน่อไม้ หอยวงช้าง ฯลฯ มีประมาณสามสิบชนิด แล้วใส่เครื่องปรุงอันได้แก่ น้ำมันหอย เกลือ น้ำตาลกรวด เหล้าจีน ขิง ต้นหอม น้ำในถั่วลิสง และน้ำซุ้ จากนั้นก็ตุ๋นรวมกันอย่างน้อย 5-6 ชั่วโมง

⁴ ต้องมีเอกลักษณ์ 8 ชนิด ซา เป็ด ร้อน หอม กรอบ นุ่ม สด และใหม่ วัตถุดิบประกอบด้วยเนื้อสัตว์รสและเต้าหู้แห้งเล็กๆ เครื่องปรุง ได้แก่ เม็ดขมิ้นเจียว กระเทียม หัวหอม ขิง ต้นหอมซอย ซอสถั่วขึ้น ซอสถั่วเหลือง เหล้าข้าวเหนียว น้ำแป้งมัน น้ำมันพริกเผา

เป็นผีแล้วก็ยังมีรสนิมของราคะแพง!

“ไม่มีปัญหา ข้าจะรบกวนอยู่เหวินเหลาปานจัดเครื่องเช่นวาระพิเศษ
ตอบแทนพวกเขา”

น้ำเสียงผิงกงจึงคล้ายโล่งอกแกมยินดี ทำเอานางเชื่อไม่ลงว่าเธอจะ
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับรายการอาหารเลิศรสพวกนั้น แต่แลกเปลี่ยนกับการข่าว
เที่ยงตรงแล้ว ยังนับเป็นอะไรได้

พวกเขาต่างสรรเสริญไปเพินหวงก๊วยเพยว่ามีน้ำพระทัยกว้างขวาง แม้
ยังไม่ทรงรับรองว่าจะประทานรางวัล ขณะนี้ก็ติดตามกลุ่มขานหญูปะหมดแล้ว
พะยะคะ นอกจากนี้กระหม่อมยังทราบมาว่าเจียงหลงหวงตั้งประทับชำระฎีกา
ในห้องทรงพระอักษร ทันทีที่เสด็จถึงเทียนหลงกงยังมีรับสั่งให้คำนับไปเพิน
หวงก๊วยเพยเข้าเฝ้ากะทันหัน

‘กลุ่มผู้เตรียมถวายการปรนนิบัติคัดเลือกเอาไว้แค่เจ้อกงกงกับสี่กุญ
และกระหม่อมได้ยिनราชองครักษ์ลับสนองพระบัญชาว่าจะเร่งสืบความเกี่ยว
กับขานหญูและทูตของหรงตี้ หวงซางก็ตรัสกำชับแบ่งคนสังเกตท่าทีจากไป-
เพินหวงก๊วยเพย จนกว่าชาวเผ่าจะพ้นอาณาเขตแดนแว่นจิ้นด้วยพะยะคะ!’

อ้อ... นางว่าแล้ว คลาดเคลื่อนเสียที่ไหน!

คู่สิงโตมงคลที่เฝ้าซุ้มประตูก่อนเข้าเฝ้าโอรสสวรรค์นั้น ยินอารักขา
ซึ่งซังท่ามกลางเปลวแดดทะเลฝนมานานาน ทั้งสองจึงซึมซาบพลังงาน
ธรรมชาติเอาไว้มาก กระทั่งเปล่งกลิ่นอายศักดิ์สิทธิ์เข้มข้นได้ บัดนี้เหนือเนื้อ
หินยังปรากฏเส้นเขตแดนเงาอันเกิดจากคบไฟประสานโคมแขวน หน้าตาเลย
ทวีราศีดูราวว่ายามตะวันส่องได้หล้า ลูกตาที่ปกติจ้องแข็งที่อยังคล้อยคล้าย
จะเคลื่อนตามโฉมสะคราญร่างหนึ่ง

ผีห้าคนทั้งกลุ่มค่อนข้างเร่งรีบ ความเคลื่อนไหวจึงวูบวากกลายเป็น
จุดสนใจของราชองครักษ์ แต่พอพบว่าเป็นกงกงสกุลซุนนำทางหวงก๊วยเพยสกุล
ต่ำอยู่ ค่อยสลายบรรยากาศอันตราย ชูชื้อหลังหยุดหน้าห้องทรงพระอักษร

ประจำเทียนหลงกวง ก่อนผายมือเชื้อเชิญพระอัครชายาผ่านหน้าไป เขาถึงชั้น
เปิดประตูให้อย่างลัดแบบแผนขานชื่อ เห็นได้ชัดว่าจักรพรรดิเมตตารอคอย
นางโดยแท้จริง

นำหลั่นชื่อชื่อเหลือบตาอ้อยอิงหาวิญญูณลู่ก๊วยเพย ฝ่าพระชายาตนนี้
ก็ยอมปลดลั่นลมเชือดเฉือนปลอบนางสองสามประโยค หญิงสาวจึงปลุกใจ
ก้าวล่วงธรณีมังกรเข้าไป บุญคุ้มครองเพียงไหนแล้วที่ได้ทุกตนสนับสนุนอยู่
เบื้องหลัง

สิบเฉียงหลงหวงตี้ก็สะ...สิบ!

ความคิดคนโปรดลำดับหนึ่งชะงักงัน นับพลันที่ประจันหน้ามหาบุรุษผู้
สวมหมิ่นมังกรเกล็ดทองท่อนงามมีดตะมื่น ไม่แค่รูปร่างสูงใหญ่มาก เขายังจะ
แผ่กลิ่นอายกดดันแข่งขานผู้คนลั่นเทาจากหลังโต๊ะทรงงาน สายตาสีกล้ำกำลัง
จذبจ่อเหนือเนื้ออาหารราชการแผ่นดิน แม่ไปเฟินหวงก๊วยเพยยอบกายถวายพระพร
อ่อนหวาน เขายังเจตนาเว้นช่องว่างเขย่าขวัญคน ก่อนหันใบหน้าเคร่งขรึม
มาสู่เป้าหมาย

เมื่อชายชวาปราศจากเงาเงือกงกคอยฝนหมึกถวาย อาจพิจารณาว่า
อ่านพอเป็นพิธีเท่านั้น เท่ากับกระพือบรรยากาศข้างในนี้ให้น่ากลัวกว่าเดิมเป็น
ทวีคูณ

แววดาคมกริบราวกับมีดเล่มหนึ่งจ้องสะกดพระอัครชายาชาวหรวนตี้
ทว่าแท้จริงแล้ว แม้มีสาเหตุต้องค้นคว้าจากห้วงคิดนาง ในใจจอมจักรพรรดิ
กลับต้องเสนอให้จิ้งจอกจนเฉยหล่นทางไปบ้าง โนมงามสกุลต่ำแต่งกายชนิดใด
ล้วนตราตรึงใจ เครื่องหน้าผาสนเชื้อชาติที่เห็น ทั้งอ่อนละมุนทั้งเข้มข้น ผิว
พรรณนอกและในร่มผ้าราวกับสัมผัสไหมเมฆาไร้ซึ่งจุดมลทินใดๆ นวลเนียน
สม่ำเสมอทันตลอดคืน หลายราตรีวีรสติสาวที่ร่วมเคียงหมอนกับนาง นำมา
ซึ่งกระแสนิยมสูงสุด ทบทวนคราวไหน ลำคอมักแห่งผากเพราะความ
กระหาย นิยมได้วาระสชาติภรรยาอดเยียมนัก

ถือว่าโปรดปรานเกินธรรมดาวิสัยไปมาก ยามเฉียงหมื่นหลงให้โอกาส

ตำหนักไหนด้อยหน จำนวนครั้งที่พำนักรู้สึกกระทั้งห่างเหิน
คน ทว่านับแต่ตำนาล้นซื่อซื่อพันพันตำหนักเย็น กลายเป็นยิ่งเข้าใกล้ยิ่ง
ศึกษาเบื้องลึก สัญชาตญาณเขากลับคึกคัก มุ่งมั่นจะตะครุบไปฮวาเพยไว้ขยำ
ขยี้ ก่อนประคองขึ้นมารุ่งใหม่ ละม้ายติดพันธนาการสายใยเนื้อเหนียวนุ่ม
สามารถดิ้นรนไปเคลิบเคลิ้มไป ไม่เสียที่ที่ย้ายกระถางดอกไม้ชาวต้นนี้คืน
สถานะแล้ว!

เมื่อจักรพรรดิมังกรส่งมือมาบังคับเรียก ตำนาล้นซื่อซื่อยอมก้าว
ตามพระบัญชา ทันทิที่สองฝ่ามือกอบกุมสนิทสนม เฝิงหมินหลงยังจงใจ
กระชับสัมผัสนุ่มนิ่ม นัยน์ตาตำล้นเคลื่อนไหวจับทุกปฏิกิริยาของภรรยา ต่อ
ให้ชนเส้นเดียวขยับเขยื้อนยังไม่ยอมปล่อยไป

“เจ้าจิซิง...”

เคโอรัสสวรรค์ขานชื่อ มหาชนที่คนสนิทค้อมหลัง ถอยเท้าออกไป
สั่งการด้านนอก แล้วย้อนกลับมาด้วยท่วงท่าสงบนิ่ง เฝิงหลงหวงตัวย่อมทราบ
สัญญาณสถานที่ตระเตรียมรอบคอบแล้ว ร่างสูงใหญ่ภายใต้ฉลองพระองค์
ผ่าเผยค่อยประทับขึ้น ทั้งกำมือจับไปเฟินหวงก๊วยเพยเพื่อประกาศกักขังคน

หญิงสาวตามเสด็จมาถึงห้องบรรทม ครั้นเจอถึงน้ำชำระกายหลบอยู่
หลังจากบังตาที่ไม่ได้ตื่นตื่น บางทีเฝิงหมินหลงชี้เกยจแข้งกาย เลยทำความ
สะอาดก่อนนอนอย่างรวบรัด แต่ผิดลั้งเกตตรงเจองงกับสิ่งภู ธรรมดาพวก
เขาชอบวนเวียนอยู่อีกฝั่งของฉากกัน คืนนี้กลับหับประตูห้องบรรทมปิด แล้ว
คอยฟังพระบัญชาอยู่ด้านนอกแทน

นำล้นซื่อซื่อเหลียวดูความเคลื่อนไหวของพวกเขา เสียงประตูยามจับ
สนิทแน่นแผนเบามาก ทว่าดันกระแทกกลางอกนางเหมือนโดนตุลุกกรงกั้น
ทางรอดทันที

ไอยะเยือกช่วงคำครอบครองอาณาเขตไพศาล เมื่อจับกลุ่มกับความ
ห้วนโหด ภายในก็สั่นกระแทกกันจนชุดที่สวมรัดกุมคล้ายปลดออกลักชั้นสอง
ชั้น ร่างแบบบางย่อมอ่อนไหวขึ้นมาบ้าง ขณะเดียวกันกรงมือที่ยึดไว้ก็คลาย

จากพร้อมชมความร้อน ปลายนิ้วหญิงสาวจึงเหมือนแช่น้ำแข็ง

แต่หาเวลาให้ยื่นรำไรเพียงลำพังไม่ ด้วยค้อนเคียวหน้าที่ปรนนิบัติสวามี นำหลั่นซื่อซื่อเลยตามมาปลดคล่องพระองค์ คราวพระวรกายล้ำค่าเปิดเผยเส้น สายกล้ำเนื้อที่งดงาม เขาถึงมุ่งตรงไปหาถังบรรจุน้ำร้อน หญิงสาวรวบชุด มังกรเกล็ดทองไปแขวน ก่อนหวนกลับมาหลังจาก จากนั้นเจ้าของทรวงดวง อ่อนแอ่นค่อยเปลี่ยนผ้าตนเอง เดินลงสู่ถังน้ำอุ่นที่เดือดจนกระหือรือไปบ้าง

ครึ่งเคียวโดยประมาณล่วงเลยแล้ว เรือนผมคู่อินหยางบนตั่งเตียงก็ กิ่งหมาดกิ่งขึ้น นอกจากชำระคราบโคลนที่มือกันเกินสักหน่อย พวกเขากลับ ไม่ได้อ้อยอิ่งท่ามกลางสายน้ำนานนัก ขณะนี้จึงเปลี่ยนสถานที่นั่งตากลม ต่อให้ แก้วหน้าเฉียงหมิ่นหลงจะมึนตึ๊ง ทว่ากล้ำเนื้อที่อิงแอบอยู่ค่อนข้างผ่อนคลาย เขาคงชิงหนังหน้าห้วงผลชูเอาประการเดียวมากกว่า และนางก็ไม่ปรารถนา ยื้อระยะตั้งเครียดนัก

“ทูลหวางช่าง หม่อมฉันบังเอิญได้พบตำปาหนานชานหยูกับตำปาหยุน ฑูฉีด้วยเพคะ ทำทางพวกเขาสุขภาพแข็งแรงดี จึงหักทายกันเล็กน้อย”

โอรสสวรรค์ทอดสายตาวาวไกล เมื่อสาวงามหันหน้ามาจะอ่อน ท่วงท่า ไม่สนใจเสียงนกขมิ้นจากมังกรหนุ่มผู้นี้ เห็นที่ผู้ถูกนิทหาว่าทูลเพยเยี่ยงนาง จะต่อกรลำบาก

“ตำปาหนานชานหยูเดินทางเข้าฉางอันหนใด มักเกิดกระแสขึ้นชมพระ บารมีหวางช่างที่ผดุงแค้นแค้นโดยผาสุก สร้างความมั่นคงเป็นปึกแผ่นบน อาณาจักรแผ่อกลิบทิต ไฟรฟ้าประชากราษฎรเปี่ยมพล้งสามัคคี ประกอบลัทธิ มาอาชีวะที่ถนัดอย่างขันแข็ง ปัจจัยอันบริบูรณ์พร้อมดังนี้ กลับหาไม่ได้ภายนอก กำแพงหมื่นลี้ จึงพลั้งเพลอสอบถามหม่อมฉันออกมา ว่าต้องใช้แนวทางอะไร นำเผ่าหรวนตีให้ตัดเทียมแค้นฉันได้บ้าง

“ยามเหม็นต์ฤดูโหดเวียนมารอบหนึ่งปี ครอบครัวยาวเผ่าล้วนประสบ ภัยอดอยาก ภูเขาที่เคยพึ่งพาล่าสัตว์หรือเก็บผลธัญพืชกลับกลายเป็นทุ่ง น้ำแข็งสีขาวโพลน แม้กระทั่งลำธารยังถูกปิดกั้นด้วยน้ำแข็งแผ่นหนา ต้องเจาะ

ผิวหน้าลงไปจนกว่าจะถึงชั้นน้ำข้างล่าง ค่อยจับปลาขึ้นมากินยังชีพได้ ทว่าบางเวลาไม่ทันสาวเบ็ด ปากหลุมก็ฉีกตัวแข็งแล้ว จำอาศัยฉมวกยาวแทงลงไป น้อยคนมีความสามารถเข้าชั้น ส่วนใหญ่มักตีได้น้ำไฉ่ฝูงปลากระจายหนี...”

นำหลันซื้อซื้อพักหายใจ พอดีกับเขาเบือนเลี้ยวหน้ามา ชัดเจนว่าแนวคิ้วตกต่ำกำลังขมวดปมแน่นแล้ว ในคำบอกเล่าของนาง ถ้าไม่ขยายความ ลึกซึ้งหรือมีใจระวังอยู่บ้าง อาจหลงคิดว่าไปเฟินหวงก๊วยเพียเพียงยกสภาพแดนกันดารมาเชิดชูเชิงปกครองของลูกหลานเทพมังกร

เฉียดหมิ่นหลงถือคุณสมบัติครอบครองประการอยู่ในตัว ย่อมแจ่มแจ้งเจตนาว่านางสอดความหมายแทรกมา นี่คือการเกริ่นแสนแนบเนียนว่า น้ำใจต่ำปาทานานาชนพญาลี้กล้ำผิดธรรมชาติ มาฉงอันที่ไรให้ขึ้นชมพระบารมีหรือปรารภนาปัจฉัยบริบูรณ์พร้อมหรือ อยากทราบแนวทางเท่าเทียมแคว้นจันหรือต่างเหลวไหลทั้งสิ้น!

ช่างไม่เจียมจะขาดเงาหัวกันแล้ว!

นัยน์ตาสัจจพรตติผุดคลิ่นมีดมนชัดสะอาดไปมา หากคนธรรมดาบังเอิญปะทะเข้า ขวัญอาจเกาะฝ่อประหนึ่งพวงกระเทียมแห่งฉับพลัน ทว่าตำนานนำหลันซื้อซื้ออาศัยใกล้ชิดเขานานวัน ก็สร้างภูมิต้านทานที่เหนือชั้นแล้ว

“หม่อมฉันฟังแล้วจิตใจหม่นหมอง ทว่าความคิดหนึ่งจู่ๆ ก็เกิดขึ้นมาเองเพคะ มีใช้สภาพภูมิทัศน์แตกต่างระหว่างดินแดนต่างๆ ก่ออุปสรรคอันเพาะบ่มลักษณะเหมาะสมหรือเพคะ ยกตัวอย่างฤดูหนาวทารุณของหรวนตี่ก็ขัดเกลารือนร่างพวกเขาจนสูงใหญ่แข็งแรง สามารถต้านทานสภาพเลวร้ายได้ น้อยหนจะป่วยหนัก หากไม่ประสบอุบัติเหตุจากการต่อสู้ ออกล่าบนภูเขารือเดินทางไกล สังเกตจากผู้เฒ่าหลายๆ ครอบครัว นับว่าอายุยืนยาวดีเพคะ”

มุมนปากมังกรหนุ่มเกือบกระตุก ถ้าไม่ยึดมั่นไว้อย่างเหนียวแน่นอยู่ก่อน ประจักษ์ชัดว่าเป็นคำแก้ตัวที่นางเตรียมประโลมโทะเสเขาโดยเฉพาะ ดี... ดี... ที่ได้ผลไม่น้อย!

เมื่อนำหลันซื้อซื้อทู่เทเท่านั้นแล้ว จอมมังกรมารยังไร้ท่าทีพอใจ ทำเอา

หญิงงามชักปัดขมับเชียบพลันบ้าง นางพยายามย้าท่อง... เพื่อชาลาเปา เพื่อชาลาเปาลูกน้อยๆ ต่อให้ต้องฝ่าด่านมรณะที่เรียกว่าเฉิงหมินหลง ก็ต้องเดินหน้าจนถึงที่สุด!

“แม่หม่อมฉันอธิบายว่าไม่แตกฉานเรื่องแนวทาง ตำปาหนานซานหยู ก็แสดงความยินดีที่แม่หม่อมฉันคือไปเป็นหวงก๊วยเพย และหวังพึ่งพาว่าจะช่วยเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตชาวเผ่าได้...”

ท้ายประโยคดังสองตาโอรสสวรรค์มาที่นาง ทั้งยังเหนียวแน่นโบหน้าหล่อเหลาจนแข่งขันกันหายใจอยู่เล็กน้อย ทว่าแก้วตาสีอำพันสองดวงน้อยกลับกระจ่างสว่าง ต่อให้เงามืดคุกคามความมั่นคงตรงเพ่งแล้ว น้าหลันซือซือก็ยึดจุดยืนดุดันห้องสะท้อนเงาแว่นแฉะ เป็นบรรยากาศไร้เหลี่ยมคมที่พาให้โอรสสวรรค์โกรธาสำเร็จแค่ครึ่ง

นิ้วระคายผิวบางแตะใต้ตึงหูคนงามก่อนเคลื่อนไหวขนาบพวงแก้ม กระทั่งหยุดที่จิ้งหะซ้อนปลายคางเรียวขึ้น ทอดแนวเส้นอุ้งคางไว้คล้ายรอยลากเล็บคม ดวงตาที่สาดประกายเยือกเย็นทั้งดิ่งลึกลงไปเริ่มกระโจนเข้าตรวจตราอยู่ในความคิณนำหลันซือซือ ทว่านางกลับปราศจากปมซับซ้อนซุกซ่อน ที่พุดก็พุด ที่ไม่พุดก็คือไม่มี

อาศัยใจความเดียวกันกับบทสนทนาตำปาหนานซานหยู แค้นางเปลี่ยนวิธีเรียบเรียงให้เสนาหูกู้ขึ้น ไม่ต้องลงรายละเอียดมาก ผลที่ได้ยังคงสื่อประเด็นที่เข้าใจได้ ย่อมบรรเทากระแสโทสะจักรพรรดิลงหลายระดับ และไม่จัดว่าเป็นคำโกหกแต่อย่างใด

ขณะที่ตำปาหนานซานหยูดำเนินการขึ้นเนินอยู่ นางไม่อาจตายน้ำตื้นติดตามเขา เมื่อมีมือมิซาให้ช่วงใช้ น้าหลันซือซือก็เลือกเดินหรือคลานขึ้นบกเสียเอง เพราะไม่ว่าทางไหนล้วนฉลาดกว่าว้ายหนี ให้ภายหลังเฉิงหมินหลงตะครุบพวกนางสี่ชีวิตมาขอดเกล็ดอย่างไฟ

“เหตุไรอ้ายเพยไม่มาปรึกษากับเจิ้นเล่า เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ยังต้องอ้อมค้อมไปให้ลำบากอีก ตำปาหนานซานหยูอยากปรับปรุงแนวคิดปกครอง

ของหรวนตี ก็จำเป็นต้องศึกษาตำราหลายเล่ม สำนักชั้นหลินคัดลอกต้นฉบับหายากไว้หลายเล่ม เงินพอแบ่งให้ไปศึกษาเองได้ หรือต้องการบัณฑิตสักกลุ่มเดินทางไปช่วยขึ้นเนินถึงเผ่าด้วย...”

หญิงสาวชักเหินหนาว ในหัวแปลความสับสนระหว่างฟังได้ข้อเสนอพระราชทานตำรา หรือสาส์นรบให้ตำปาหนานชานหยุนนำไปศึกษาเองก่อนแน นอกจากนี่ยังสำแดงน้ำใจกว้างขวาง ถึงขั้นจะคัดกลุ่มบัณฑิตหรือนักลอบฆ่าให้พวกเขาพากลับเผ่าพร้อมกัน นางล้วนยินดีกระทั้งขลุ

นำหลินซือซือหลุนหยันตาคู่สวย ฟังพาเงสลัวช่วยอำพรางความรู้สึก ยามพัดขนตาขยับหนหนึ่ง ก็ราวกับจะเจอลูกแก้วหยดใสๆ ไกลลี้ลึงลงมาเต็มที “ที่หม่อมฉัน... ได้เป็นไปเฟินหวงก๊วยเฟย ล้วนรับพระเมตตาจากหวง-ช่าง ไม่อาจเอื้อมเกินกว่านี้แล้วเพคะ จึงกล่าวกับตำปาหนานชานหยุนแล้วว่า หม่อมฉันแควสาสนาดี ามีความสามารถพิเศษด้านไหนไม่ แม้แต่ถ้ากระตุกเสี้ยวตาน... เอ่อ... อดีตเจียยวี่ผู้เป็นเปี้ยวเมยของหม่อมฉัน ก็นำมาคืนแก่ชานหยุนและทูลไม่ได้...”

แท้จริงเสียงหลงหวงตี้ควรระเบิดโทสะอันตราย แต่เป็นเพราะตระหนักถึงจุดประสงค์จริงใจได้ นำหลินซือซือเฟิงซี้แจ่งว่าเลือกปล่อยวางถ้ากระตุกญาติสาวสกุลต่ำ ย่อมไม่ออกหน้าเรียกร้องเหตุยุติธรรมใด เท่ากับนางปฏิสระเงื่อนไซที่หัวหน้าเผ่าอาจบีบบังคับมาทางหนึ่งด้วย

โอรสสวรรค์ผู้ตรอยยิ้มพอใจ ก่อนแปลงเสียงหัวเราะก้อง แล้วฉวยช่วงคลาเยรวังจากภรรยาตัวน้อย จกลงกัตปากอิมตึงคำหนึ่งอย่างว่องไว ทำเอาหญิงงามสะดุ้งโหยง สัณชาติญาณส่งมือเรียวขาวขึ้นแตะสำรวจจับพลัน ว่าเนื้อสีชมพูชุ่มฉ่ำของนางแหวกหายบ้างหรือไม่

เสียงหมิ่นหลงเห็นปฏิกิริยาดังกล่าวยิ่งอารมณ์สดไส ไม่เพียงไม่ใส่ใจไต่สวนคน ยังอยากจะขย้ำซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง ร่างอันเอนอ่อนของนำหลินซือซือเทียบด้วยบุรุษตัวสูงกำยำเช่นเขา ถือว่านำหนักเบาหวิวประหนึ่งยัดนุ่น นางจึงถูกจัดทำเหมาะสมภายในพริบตา

อ้า... โอรสสวรรค์ผู้นี้!

ชักจะเคลื่อนไหวผันผวนบ่อยู่ไปแล้ว!

นัยน์ตาสีน้ำตาลยามขยับขยายส่งประกายวาวสอดรับดวงหน้าตะลึงลาน และผลัดดันคลื่นร่าเริงกระจายเกาะทั่วมัดกล้ามแกร่ง เมื่อเจียงหมินหลงนิยม ไปสาวเพยที่แสดงอาการแตกตื่นเป็นพิเศษ น้ำเสียงขณะโอโลมย่อมเติมความ โปรดปรานจนปรี่ลั่น

“ผู้ใดแนะนำให้ยายเพยทำตัวน่าเอร็ดอร่อยเช่นนี้เล่า!”

อะไรคือการทำตัวเอร็ดอร่อย!

เจียงหลงหวงตีผู้นี้ใช้เหยี่ยงหัวคนกระทั้งแก้มแดงหมดแล้วหรือไม่!

กลืนอายขึ้นมีนกระจ่ายแผ่จากสองร่างที่ก่ายกระหวัดกัน แน่แท้อากาศ เย็นฉ่ำตลอดคำคงได้แต่แกร่ววนอยู่ภายนอก ขณะภายในเนื้อกำลังโอบเนื้อ หนึ่งกำลังห่มหนึ่ง เส้นผมยังประสานพันสองสี หนึ่งดำลับ หนึ่งน้ำตาล เป็น ม้วนไหมเกลียวคู่ที่ผูกสัมพันธ์สนิทชิดเชื้อ

ด้านในกำแพงวังกับนอกอาณาเขตย่อมวางแผนรักษาการณ์หลังตะวัน

ตกเครื่องครัดต่างกัน บนเส้นถนนหลักของนครจางอันและสถานที่สำคัญจึง ปรากฏเจ้าหน้าที่พลัดลาดตระเวนอยู่บ้าง ทำให้แหล่งตั้งโรงเตี๊ยมหลวงสำหรับ รับรองขุนนางคนสำคัญหรือแขกบ้านเมือง มีผู้คนเคลื่อนไหวคึกคักสม่ำเสมอ แค่ว่าพวกเขาเดินลัดไปอีกหน่อยยังเข้าถึงตรอกเริงรมย์เลื่องชื่อประจำเมืองหลวง ได้

บรรดาสาวงามล้วนประทีนโฉมฉูดฉาดโปรยเสน่ห์เหล่าคุณชายผ่านทาง แม้อยู่ระหว่างไวกุ๊กกัวยาวจินคงหวงไห้จื่อ พวกนางกลับรับพระเมตตาจากวัน เป็นพิเศษ เนื่องจากประกอบกิจการยังชีพประเภทหนึ่ง ต้องเสียภาษีเข้าทูลง พระคลังเช่นเดียวกัน เมื่อปราศจากคำสั่งต้องห้ามผ่านเบื้องบน ข้าราชการ รับส่วยภาคพื้นที่ย่อมอะลุ่มอล่วย

ธรรมดาผู้ที่เข้าพักชั้นสี่ของโรงเตี๊ยมหลวงแห่งนี้มักมีหน้าที่การงาน

สูงส่ง หรือเฉพาะบุคคลสำคัญจากต่างแดน ทว่าขุนนางที่เกี่ยวข้องคณะกระแสนี้
โปรดปรานของไปเฟินหวงก๊วยเพยแล้ว เลือกทบทวนลำดับชั้นชนเผ่าหรวนตี้
ใหม่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพักผ่อนท่ามกลางสภาพแวดล้อมหรรษา กระทั่ง
นักบริตติดตามยังรับอภิสิทธิ์อัครัยชั้นเดียวกับหัวหน้าเผ่า ต่างตื่นตาตื่นใจ ส่ง
เสียงเฮฮาขณะกินดื่มยกใหญ่ ขบวนคนนำทางล้วนร่วมยินดีสักกระยะ ค่อย
ขอตัวออกไปให้แขกเมืองเฟลิดเฟลินตามอัครัย

ตำปาหนานซานหยูกับตำปาหญุนฟูฉีแยกย้ายกัน ไม่เพียงรองหัวหน้า
เผ่าจะตามส่งเจ้าหน้าที่แล้ว เขายังเรียกคนมาตรวจสอบรายการสิ่งของที่ต้อง
เดินทางกลับเผ่าด้วย ถ้าในห้องนอนท่านผู้นำจะแว่วเสียงเจรจาเบาๆ บ้าง ถือ
เป็นปกติที่หารือกับผู้ติดตามที่วางใจได้

เมื่อตำปาหญุนกำชับกำหนดการกับนักบริบอารักขา และทวนจำนวนสิ่ง
จำเป็นที่สั่งให้คนจัดหาว่าครบถ้วนถูกต้องหรือไม่เสร็จสิ้น ชายหนุ่มก็คัดแยก
ของพระราชทานที่เฉียงหลงหวงตั้งมอบตอบแทนเครื่องบรรณาการ ดังนั้นก่อน
เข้านอนเพื่อออกเดินทางยามเช้าตรู่ เขาต้องมารายงานบิดาบ้าง

ทว่าผีเท้าเผ่าเบียดขนาดตัวของฟูฉีหนุ่มกลับหยุดหน้าประตู เส้นคิ้ว
ดกหนาขมวดมุ่น ระหว่างแอบฟังบทสนทนาด้านในด้วยสินน้ำมิดครึ้ม น้ำเสียง
กราดเกรี้ยวจากบิดาตั้งมาระยะหนึ่งค่อยขาดหาย เห็นที่ที่ปรึกษาคงซึกเหตุผล
มากล่อมดีแล้ว ตำปาหญุนจึงสบโอกาสแสดงตัว ชายหนุ่มลงสิ้นเท้าหนักก่อน
เคาะเรียก

คนด้านในต่างสงบคำ ก่อนจะมีเสียงทวาดลั่นออกมา

“ใคร!”

ร่างสูงใหญ่ค่อยขานตอบชัดเจน

“ข้าเองท่านพ่อ...”

เจ้าของคำถามค่อยคลายระว่าง

“เข้ามาได้!”

ตำปาหญุนฟูฉีทอดสายตาเข้ามาพรางปิดประตูห้อง ซานหยูผู้เป็นบิดา

นั่งกลางโถงซดงดงาม เบื้องหน้าตั้งกาสุราเปล่าหลายใบ ท่าทางดีมีไปกระทั่ง
มีนเมาพอสมควรแล้ว ข้างกายของเขามีบุรุษร่างโปร่งบางคนหนึ่ง อีกฝ่ายสวม
ชุดหนังสัตว์เหมือนชาวเผ่า ทว่าทั้งใบหน้ามีผ้าพันมิดชิด เห็นลำพังลูกตา
ดำลึบที่เยือกแข็งเกินสามัญ

ทูลีหนุ่มเฝ้าติดตามฐานะปกครองเผ่าแล้วแจ้งรายละเอียด

“ข้าตรวจสอบรายการสิ่งของครบถ้วนแล้ว ก่อนออกเดินทางพຽ່นี้
พ่อคำที่นัดแนะไว้รับปากจะมาตามกำหนด แต่ป้องกันเหตุให้ล่าช้า ขออนุญาต
ส่งคนไปช่วยเหลือพวกเขาชนลีนคำด้วยขอรับ”

ตำปาหนานชานหยูกกาสุราขึ้นกรอกปาก จากนั้นผลักมันกลิ้งไปกอง
กับพรรคพวกบนโต๊ะ

“ก็ดี! ยังมีอะไรติดขัดอยู่อีกหรือไม่!”

บุตรชายมองสีหน้าไม่มีใครแจ่มใสของผู้ให้กำเนิดแล้วค้อมศีรษะปฏิเสธ

“ไม่มีแล้วขอรับ...”

ชานหยูกจึงโบกมือไล่

“เช่นนั้นก็ได้ ข้าเองอยากพักผ่อนแล้วเหมือนกัน”

ตำปาหยุนทูลีค่อยอำลาอย่างนอบน้อมอีกหนถึงก้าวจากมา เมื่อปิด
ประตูห้องพักบิดาสนิทแล้ว ชายหนุ่มยังหยุดนิ่งชั่วครู่ แต่ไม่ได้ยินเสียงสนทนา
ความ จึงมุ่งหน้าเข้าห้องพักส่วนตัว พอดีกับที่ปรีษาผู้เฒ่าแยกย้ายออกมา
เขาแค่เอี้ยวหน้ามองทิศทางของอีกฝ่ายก่อนจับประตูปิดบ้าง ไม่อาจเห็นโฉม
วิญญานที่กำลังซุ่มอยู่ หนึ่งในหลายตนก็ปรากฏน้องสาวของตำปาหยุน
อย่างต่ำเซอตานด้วย!

หกลีบสาม

เช่นนี้! ค่อยเรียกได้ว่าอนุชนที่พอจะขัดเกลาไหว

ซาลาเปาฝาแฝดเกิดคิดอ่านฟ้องกันประการหนึ่ง หลังจากคุ้นเคย
เงื่อนไขซ่อนเงื่อนมากแขนงในวังหลวง ที่แท่นฐานสูงส่งก็ยังปรับปรุงสภาพ
จิตใจผู้คนจนเสียหายหนัก!

องค์ชายทั้งสองตั้งคำถามขณะมองสบตากันว่า จำเป็นหรือไม่ที่ผู้หญิง
ต้องประพฤติดีเยี่ยงผู้ใหญ่วังและบุตรหลาน!

นับจากบักซ์ไปอยู่ รัชศกหมีงหลงปีที่สิบ ล่วงเข้ากลางบักซ์อวี๋ส่วย รัชศก
หมีงหลงปีที่สิบเอ็ด เสี่ยวเปาของมารดานั่งจับนิ้วมือคนหนึ่งนับจำนวนวัน กลับ
ค้นพบว่ายังไม่พอ จึงยกฝ่าเท้าขึ้นชูเพิ่มอีกสามนิ้ว ลิบสามบักซ์... ผ่านมาตั้ง
สิบสามบักซ์แล้วที่คนทั้งวังหลวงประจักษ์ว่า เฉียงหลงหวงตี้พระราชทานความ
โปรดปรานเฉพาะไปเฟินหวงก๊วยเฟย!

พอใคร่ครวญคุณความดีที่บรรพบุรุษสั่งสมแต่อดีต จนปูฐานมั่นคงให้
ผู้สืบตำแหน่งจักรพรรดิของแคว้นแคว้นทรงศักดิ์เป็นหนึ่งในได้ห้ำแล้ว พวก
เขาจึงลงความเห็นว่าจะควรเข้าเฝ้าผู้หญิงแล้วทูลเตือนสักประโยคให้ทรงทบทวน
พระองค์บ้าง!

ซาลาเปาน้อยสับสนลมเข้าแน่นสองแก้ม พวกเขาทั้งสองคิดถึงไปเฟิน

เหนียงเหนียงจะย่ำแย่แล้ว!

สายลมปักข้อวีสุ่ยซุ่มกลิ่นฝน อากาศในเมืองหลวงยังไม่ร้อนจัด เพราะแดดมักหุบได้ร่มเมฆ กลุ่มบัณฑิตยังนิยมนัดแนะแลกเปลี่ยนความรู้ตามซุ้มศาลา บางคนรักสันโดษหนอยอาจหาสถานที่สงบเงียบจับชานุ่นๆ ข้างหน้าจัดชุดเครื่องเขียนไว้ พอเกิดสุนทรีภาพก็สามารถระบายทวิใจความลุ่มลึกออกมา

แต่เจ้าของผีเท่าเล็กๆ สองคู่อย่างจินตึงหวังกับจินลีหวังกลับภายในกำลังร้อนระอุ เรียกว่าถ้าขยับภูเขาน้ำแข็งมาอังใกล้หัวใจ ยังจะระเหิดเป็นควันพวยพุ่ง สายลมเย็นล้ำยามนี้จะขยั่นขันแข็งอย่างไร เสมือนกระพือต้นเพลิงกลางอกมากกว่า

ล้วนเป็นพวกเขาประมาททั้งสิ้น จนเทศกาลคืนข้ามปีย่างกลับมาอนไปชวาทงอย่างไรเงามารดา ถ้าโลดเล่นออกจากตำหนักเย็นสู่โลกกว้างแล้ว ก่อเกิดผลเพิ่มระยะทางระหว่างแม่กับลูกเช่นนั้นไปชั่วชีวิต เจ้าซาลาเปาฝาแฝดต่างขมคอเพราะโรคเสียใจย้อนหลังพร้อมกัน

หลังจากเลิกศึกษาประจวบวันที่อื้อเที่ยงง เปาจื่อเป็นผู้ออกคำสั่งซึ่งบีให้เปลี่ยนเส้นทางไปเข้าเฝ้าพู่หวงที่เทียนหลงง ด้วยรู้ว่าไปเพินหวงก๊วยเพยยังประทับกับเฉิงหลงหวงตี้ ขณะนั่งในเกี้ยว เมียนเป่ายังคิดยิ่งดุเดือด กระเพาะอาหารของเขาหิวโหยอาหารฝีมือมารดาจนใกล้ป่วยเต็มที โฉนมีเพียงบิดาที่บำรุงสุขภาพสำราญข้างเดียว

เหตุไรพู่หวงต้องเห็นแก่ตัวเพียงนี้!

กระแสนอารมณ์อัดอั้นพวยพุ่งผ่านสองร่างประสานเป็นหนึ่ง หัวข้ออื่นพวกเขาอาจมุ่งมันไปคนละฟากอยู่บ้าง ทว่าพอเกี่ยวข้อกับไปเพินเหนียง-เหนียงแล้ว อย่างไรยังยึดมั่นว่าดีก็ดีด้วยกัน ร้ายก็ร้ายด้วยกัน ซาลาเปาน้อยล้วนไม่ยินยอมมอบมารดาแก่ใครโดยง่าย แม้บุคคลผู้นั้นคือจอมจักรพรรดิ!

ซีรันระยะหลังเป็นที่รู้จักในฐานะนางกำนัลคนสนิทพระอัครชายาชาวหรงตี้ เมื่อเด็กสาวนำหน้าเจรจากับกงกงและราชวงศ์ราชวงศ์ พวกเขาย่อมขอตัวไปสอบถามภายในอย่างสุภาพ ก่อนย้อนมาเร่งร้อนพาพวกเขาไปสู่ห้องทรง

พระอักษร

ซึ่งปัดติดตามแผ่นหลังตั้งตรงขององค์ชายน้อย ในใจให้อ่อนไหวเหลือประมาณ ด้วยสังเกตแต่ต้นว่าสีหน้าโอรสมังการบรรจุแรงมุ่งมั่นบางอย่างเท่ากัน นางจึงสงสัยสารเพื่อแผ่มาถึงตนเอง เนื่องจากคิดถึงนายหญิงที่เคยอยู่ร่วมตำหนักบ้าง ทำให้หมดปัญญากล่อมคนจนคลายทุกข์แล้ว!

ซุกรงเป็นผู้อนุญาตต้อนรับกระบวนของเสี่ยวหวังจื่อ ทางหนึ่งเขาเยอมนส่งคนเข้าไปกระซิบแจ้งเจ๋อจกุงในห้องทรงพระอักษร ก่อนรื้อนรนาพาตัวออกหน่วงเวลาองค์ชายฝาแฝด กระทั่งพวกเขาต้องคอยหน้าประตู

ซุกรงหลังรื้อรออยู่นานกลับไม่มีใครส่งคำตอบ จินตั้งหวังกับจินลี่หวังเริ่มเค้นสายตาไถ่ถาม สายเหงื่อจึงหลังชุ่มแผ่นหลังเขา การหายใจใกล้พยัคฆ์ใกล้มังกรทำให้ช่องทางติดขัดเอาบ่อยหนี่งนี้ ทำให้เบื้องหน้าห้องทรงพระอักษรที่เจียบสนิท ชั้นที่ผู้สนองคำสั่งล้วนกระวนกระวายแล้ว

แม้ภายในกงหนุ่มจะคร่ำครวญ ภายนอกกลับมีลักษณะเยือกเย็นรักษาท่าทางสำรวมเคร่งครัด เมื่อไม่มีพระราชนุญาตจากหวงซ่าง ทุกคนต่างเคยคอยมากบ้างน้อยบ้างทั้งนั้น เขาก็มีเวลาพิจารณาท่าทีองค์ชายน้อยโดยละเอียด ถึงใบหน้าจินตั้งหวังกับจินลี่หวังจะเปี่ยมเส้นสายอดทน ทว่าดวงตาสีอำพันคล้ายไปเฟินหวงก๊วยเพยก็โชนแสงประหลาด

ข้างในบรรจหวงซ่างผู้ยากจะหยิ่งน้ำพระทัย ข้างนอกยังมีเสี่ยวหวังจื่อบุกประชิดตั้งสององค์อีก นับว่าสวรรค์สาปส่งผู้น้อยอย่างพวกเขายิ่งนัก!

หลังยืนสงบเสียมครู่ใหญ่ ซุกรงก็ไม่ยอมขานชื่อให้เข้าเฝ้าพุ่หวง หรือแม้แต่จะไล่พวกเขากลับไปก็ไม่ยอมทำ บรรยากาศเหนือไม่รู้ได้ไม่เห็นท่าเอาเมียนเปาชักหน้าตาขมึงทึง เปาจื่อก็จดจ้องซุกรงกระทั้งอีกฝ่ายโดนพลังกดดันก้อนใหญ่พุ่งประกบเอาไว้แน่นหนา

ซาลาเปาน้อยอย่างจินตั้งหวังสะกดกลั่นจนผุดรอยยิ้มเยือกเย็น ในเมื่อด่านไม่ปลดปล่อยคนผ่านไปง่าย ๆ ดังนั้นฟาดฟันกันสักบทก่อนย่อมได้

“ซุกรง ไม่ทราบว่าจะไปเฟินเหนียงเหนียงกำลังเข้าเฝ้าพุ่หวงอยู่หรือ

เป็นหวังตระหนักดีว่าฟูหวงทรงมีราชกิจยุ่งยากมากหวัช้อให้เร่งรีบบรรเทาทุกข์ราษฎร ถ้าอย่างนั้นเป็นหวังจะ...”

เขาทำรบไม่จบท่อนหนึ่ง แต่อาศัยเสียงที่ไม่เบาหูคน เสียงหลงหวงตีที่บรรลुरुยฤทธิ์ขึ้นสูงสุดล้วนได้ยินแจ่มแจ้งด้วย ส่วนซุงกงที่รับฟังอยู่ ใบหน้ายังคงเฝ้ามองไปทางอมเทอมขาว ด้วยเหตุนี้ขึ้นที่น้อยคนหนึ่งจึงรีบเปิดประตู สองตาหลับต่ำ หัวไหล่ที่คองอสน้อยๆ แลแวบเดียวล้วนวิเคราะห์ได้ว่า ผ่านกระแสขมขื่นจนกระจัดกระจายแน่แท้

น้ำเสียงกงกงน้อยยังแผ่วเครือ ยามถวายความเคารพเชื้อพระวงศ์วัยเยาว์

“ละ...ถวายพระพรจันทังหวัง... และจันทังหวังพะยะค่ะ...”

ก่อนเขาจะส่งสัญญาอนุญาตแก่ซุงกง อีกฝ่ายค่อยระบายลมหายใจที่กลัดกลุ้มอยู่นาน แล้วขานเสียงดังน้อมรับองค์ชายฝาแฝดเข้าเฝ้าหวงชางกับหวงก๊วยเฟย แต่ชบวนคนส่วนใหญ่ยังถูกกีดกันเอาไว้ มีเพียงซีรินและเจียเก้อที่สามารถตามเป่าจื่อกับเมี่ยนเป่าไป

เมื่อสาวเท้าฝ่าห้วงอากาศดุจบันจากร่างที่ประทับเหนือบัลลังก์หวงหลง ซาลาเปาน้อยกลับมีท่วงท่าฮึกเหิมประหนึ่งไฮวอ⁵ เล็งธนูดอกเดียวดับดวงอาทิตย์เก้าดวง สายตาฝาแฝดแน่วแน่ที่โคมสะคราญผู้ฝนหมึกถวายขณะ

⁵ นักยิงธนูในเทพปกรณัมจีน สมัยของเหยาฮ่องเต้ ยุคราชวงศ์เซี่ย บนโลกมีดวงอาทิตย์ถึง 10 ดวง มนุษย์ได้รับความเดือดร้อนอย่างมาก ไฮวอได้รับพระบัญชาจากเง็กเซียนฮ่องเต้ลงมาพร้อมคนรักอย่างฉางเอเอ๋ร เทพธิดาแห่งดวงจันทร์ แต่เพราะความฮึกเหิม เขาเลยยิงดวงอาทิตย์ดับไป 9 ดวง เง็กเซียนฮ่องเต้จึงขับไล่ลงจากสวรรค์ ฉางเอเอ๋รก็ตามคนรักมาด้วย ไฮวอใช้ฝีมือยิงธนูปราบปรามสัตว์ร้ายต่างๆ ให้ผู้คน กระทั่งได้รับการยกย่องเป็นผู้นำเผ่าหย่งฉิง แล้วชายชื่อเฟิงเม้งก็มาขอเป็นศิษย์รับใช้ ก่อนเขาจะอิจฉาอาจารย์ที่ได้รับความนิยมมากกว่า วันหนึ่งจึงใช้ธนูตักยิงไฮวอที่ต้นคองจนถึงแก่ความตาย ฉางเอเอ๋รเลยดื่มน้ำอมฤตทำให้เป็นอมตะ แล้วกลับไปอยู่บนดวงจันทร์

หวงซำทรงฎีกาคร่ำเคร่งอยู่

กระทั่งเจ้อจิวซิ่ง กงกงคนสนิทยังถอยห่างระยะหนึ่ง ไม่ใช่เขาจงใจปล่อยมารดาพวกเขาเข้าไปใกล้อันตรายเพียงลำพังหรือ!

แต่ยามองค์ชายทั้งสองตรวจตราไปเฟินเหนียงเหนียงโดยรอบคอบแล้วพบแค่ประกายเปล่งปลั่งจากผิวพรรณเนียนนุ่ม ทำให้ปมอารมณ์คั่งตัวภายในน้อยลง ทำทางฟูหวังก็ไม่ได้รังแกมารดาจนเกินไป...

เมื่อเรียวขาวคู่หนึ่งอาจเคลื่อนไหวราบรื่น เพราะรู้ความเคลื่อนไหวจากผี เลยปรากฏเพียงแวตาสะดุดแวบหนึ่ง แล้วสองประกายปรีดาอยู่เร้นลึกเวลาไต้ยินชุกกงกษานบรรดาศักดิ์บุตรชาย

สองเปาประสานเสียงถวายความเคารพคล่องแคล่ว ก่อนยื่นสำรวมเบี่ยงหน้าจักรพรรดิ ดวงตากลมใสแอบหักทลายมารดา ทั้งยังเปิดห้วงคิดถึงรุนแรงทำเอาไปเฟินหวงกู่ยเพยปวดใจที่ไม่อาจขยับเขยื้อนตอบพวกเขาสักก้าว

เฉียงหมินหลงเลิกจذจ่อข้อราชการนับแต่ไต้ยินสองเปาพูดมากใช้เสียงก่อเรื่องราวแล้ว หากปล่อยให้โจมตัจจนครบกระบวนการ เขาอาจต้องปล่อยตัวเลี้ยวเหนียงจ้อคิ่นตำหนัก ถือว่าสมควรหรือไม่เล่า ตำนานหลันซือซือเป็นหวงกู่ยเพย นางต้องปรนนิบัติจักรพรรดิ มิใช่บุตรชาย!

เดิมที่เขา ก็พินอารมณ์หงุดหงิดเพราะสารพันปัญหา ยามนี้ยังเห็นเด็กชายหน้าตาหล่อเหลาล้ำยตนในวัยเยาว์ เข้ามายืนส่งนัยน์ตาอ่อนหวานล่อลวงภรรยาอีก ย่อมบังเกิดกระแส้โทสะร้ายกาจกะทันหัน

"หน้าที่อนุชนเยี่ยงพวกเจ้าคือชวนขวยศิศึกษาให้บรรลู่ศาสตร์ทุกสาขายืนนี้เลิกเล่าเรียนแล้ว เหตุใดไม่คิดกลับไปทบทวนวิชาที่ไปฮวากง เจิ้นเห็นควรต้องประเมินความประพฤติใหม่ เจ้าทั้งสองจะสร้างชื่อเสียงหาล่วงเกินบรรพชน ส่งผลกระทบต่ออนาคตราษฎร ไม่สมกับที่ชื่นชมว่ามากวิสัยทัศน์และวรยุทธ์โดดเด่นยิ่ง!"

อา...

หญิงสาวยึดมือกับงานฝนหมึกแน่นหนา ไม่อย่างนั้นอาจฉวยใช้แทน

ห็นตรวจเลือดสวามีว่ามีสีแดงเหมือนพวกนางบ้างหรือไม่ เคยได้ยินหนาหว่า
งาช้างไม่งอกจากปากสุนัข ที่แท้ไม่งอกจากปากมังกรด้วย!

แต่เป่าจื่อหาได้สะเทือนขวัญเพราะข้อกล่าวหาสะท้านแผ่นดินประการ
ใด สีหน้าเด็กชายทวีความสุขลุ่มลึก ขณะเปลี่ยนทางสายตามาหาเจียงหลง
หวงตี้ ก่อนประสานกำมือกราบทูลจะฉาน

“ฟู่หวงโปรดเมตตาเออร์เงินทั้งสองด้วยพะยะค่ะ หมินจื่อไม่นับเป็นผู้
มากวิสัยทัศน์ลำดับหนึ่งขออภัยเยี่ยงนก หมินเหมิงก็ไม่นับว่าสำเร็จจรรยาเด่น
ลำดับหนึ่งดุจเดียวกัน จึงจำต้องเฝ้ารู้โดยหนักหนากว่าผู้อื่นอยู่บ้าง เมื่อเออร์-
เงินทบทวนตำราระหว่างวันแล้ว ก็สมควรกลับไปพักผ่อนที่ไปฮวากง ถูกต้อง
ตามหน้าที่อย่างยิ่ง แต่ตำราสั่งสอนเอาไว้ว่า กระทั่งปฐมจักรพรรดิของแคว้น
แคว้นยังทรงยกย่อง การกตัญญูต่อบุพการีคือยอดคุณธรรม เออร์เงินทั้งสอง
จึงได้มาขอเข้าเฝ้าหวงช่างกับไปเฝ้าเหินยงเหินยงถึงเทียนหลงกง ล้วนเพื่อ
แสดงความกตัญญูที่หายหน้าไปทู่เทเรียนนานวันแล้วพะยะค่ะ!”

อ้า... เสี่ยวเปาของนางวาจาเฉียบขาดนัก ขยับปากหนเดียวกระเทือน
ถึงชั้นฟ้า เห็นได้ชัดว่าสืบลายโลหิตหวงหลงสกุลเจียงแน่นอน!

เมียนเปายังค้อมหลัง เผยท่าทางสนับสนุนอย่างแนบเนียนออกมา หญิง
สาวย่อมยินดีที่ได้พิสูจน์ลักษณะก้าวหน้าของพวกเขากับตา อารมณ์ของนาง
จึงห่างไกลจักรพรรดิอยู่หลายพันลี้ เจียงหมินหลงจวนเจียนจะถลึงตาตุ๋ร้าย
นั่งเจ้าเปาชาวๆ สองลูกจนสุขเต็มทน

“ดี... ดี... พวกเจ้ามาแสดงความกตัญญูต่อฟู่หวงเยี่ยงเงิน ย่อมถูก
ต้องดีมาก น่าจะเข้าใจเหตุผลที่เงินหมั่นสะสางกองฎีกา เพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุข
ราษฎรทั่วแคว้นโดยเร่งด่วนบ้างกระมัง”

แต่มังกรฉกรรจ์ขยับเกล็ดสีทองโต้ตอบ นำหัตถ์ซื่อซื่อก็ตะลึงจ้องราศี
จัดจ้านที่เคลื่อนไหวข้างกาย แล้วชิงกลัดกลุ่มเหลือประมาธ ก่อนจะได้ยินเสียง
จู่โจมบุตรชายถัดมาเสียอีก

นี่เขาต้องการให้ลูกๆ กระจ่างใจว่า ทั้งคู่มีบิดาเป็นฟู่หวงอันธพาลหรือ!

ขณะนี้เจียงหมินหลงกำลังอ่านฎีกาฉบับหนึ่งค้างคาอยู่ สองฝั่งโต๊ะทรงงานแยกเป็นส่วนที่ประทับตราแล้วและเตรียมนำส่งขุนนางที่เกี่ยวข้องในวันพรุ่งนี้ กับอีกกองที่ยังปิดผนึกแน่นหนา พวกมันถูกหอบเข้าเทียนหลงกงอย่างไร สภาพก็เหมือนเดิมอย่างนั้น

ร่างสูงใหญ่ซึ่งสองมือเหนียวม้วนราชการ แล้วชะโงกตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย รวากับส่งกระแสดันลงไปเบียดบังองค์ชายฝาแฝด นำหลักฐานข้อเท็จจริงอดทนไปกลอกตาอีกทางไม่ไหว ด้วยเกรงว่าปฏิกริยาปกป้องลูกอาจแรงให้เรื่องเดือดร้อนขึ้น

“อย่างที่ทราบว่ายัยพิบัติชียะก่อปัญหามากหัวข้อตามมา ผุ่งแมลงสีดำไม่เพียงทำให้อากาศเป็นพิษ ยังทำลายล้างพืชพรรณและผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ในหลายๆ เมือง การพลิกฟื้นให้คืนสภาพดั้งเดิม แม้เป็นเทพเซียนก็ปฏิบัติได้ไม่ถนัด ฉะนั้นช่วงที่พายุฝนปกคลุมแถบซีเป่ย์ แม่น้ำหลายสายจึงเอ่อล้นตลิ่งฉับพลัน พัดพาทรัพย์สินเสียหาย และจมบ้านเรือนราษฎรหลายพื้นที่”

เจียงหลงหวังดีทอดจ้องหะอย่างเจตนาสังเกตบุตรชายควบคู่ ครั้นเห็นพวกเขายังคงมุ่งมั่นดีอยู่ จึงอธิบายรายละเอียดเหมือนเตรียมสั่งสอนลูกๆ เกี่ยวกับราชกิจจักรพรรดิ ทว่านำหลักฐานข้อเท็จจริงลึกๆ จะขึ้นชมสวามีแล้ว

“สาเหตุที่ปรากฏผู้ประสบอุทกภัยจำนวนมากคือแนวเทือกเขาที่ปราศจากป่าชะลอกระแสน้ำหลาก ก่อเกิดโคลนเลนถล่มลงตัดทางสัญจรระหว่างเมือง บางจุดยังมีหินก้อนใหญ่กลิ้งตกจากที่สูงซ้ำเติมด้วย ตลอดจนรัชศกที่ผ่านมา เงินส่งเสบียงออกบรรเทาทุกข์เบื้องต้น และจัดคณะไต่ฟูจากวังหลวงกระจายกันสอดส่องโรคระบาดแล้ว แต่ปักษ์อวิสัยนี้ ฝนกลับเริ่มโปรยเม็ดบ่อยๆ ที่ลำบากอยู่ไม่ทันคลี่คลาย อุทกภัยประจักษ์ดูกาลก็จ่อเล่นงานพวกเขา...”

โหมสะคราญเปลือมุ่นหัวคิ้วไต่ตรงตามเนื้อหา แน่นอนว่าเจียงหมินหลงต้องว่าราชการเรื่องนี้ต่อไปอีกหลายปีข้างหน้า

“ถ้าแก้ไขต้นเหตุด้วยวิธีพลิกฟื้นป่าบนเทือกเขา พวกไฉ่ยืนต้นใช้เวลา

เติบโตเนิ่นนานกว่าจะคืนสภาพได้ ไม่เหมือนฟ้าฝนที่วนเวียนตามรอบฤดู สามารถคาดการณ์ได้ทันทีว่าต้องเกิดเหตุน้ำท่วมล้างผลาญชีวิตรวมถึงทรัพย์สินผู้คนแน่นอน ขณะเดียวกัน เสี่ยงภายในท้องพระคลังวันนี้ อาจระบุได้ว่าปริมาณมีสะสมไม่น้อย แต่ไม่อาจคำนวณเพื่อวันหน้าว่ายังเพียงพออยู่อีก ไหนจะกำลังใจของปวงชนที่โดนธรรมชาติทารุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ซ้ำต้องเกิดกลียุคให้แผ่นดินสับสนวุ่นวาย...”

นำหลักข้อคิดได้ยินเสียงหัวใจกลางอกกระหน่ำเต้น แม้แต่ชีวิตที่ปกติหยิ่งขี้แข็งซัดซัดได้เชื่อเข้าเกินใคร ยังประกาศสีหน้าตกตื่นออกมาแล้ว เรื่องราวที่จำพึงพาอภินิหารฟ้าดินปราณีพวกเขาตั้งนี้ หวงช่างคงตรัสแก่เสี่ยวหวังจือ ด้วยพระประสงค์มุ่งร้ายแน่แท้

ขณะเดียวกันเจ้าองกงก็มองเวทนา เขาติดตามเบื้องหมิ่นหลงกว่าครึ่งชีวิต ไม่เคยโดนระบายโทษผ่านวิธียุ่งยากมาก่อน ชั้นที่หรือนางกำนัลวังหลวงอย่างพวกเขา ถ้าไม่เป็นที่พอพระทัยก็ถูกตำหนิ ถูกลดเบี้ยหวัด ถูกเขียนหลังปริแตก หรือบางครั้งต้องทนต์ประหารชีวิต ทว่าไม่เคยปรากฏใครโดนใช้ให้ชำระฎีกาแทนหวางลักคนเดียว

ต่างฝ่ายต่างกระแสดความคิด กระทั่งซาลาเปาน้อยที่รวบรวมสมาธิฟังพู่หวงอยู่ กระบวนพิจารณาพวกเขายังแตกสาขาห่างกัน แต่ก็รับรู้ร่วมกันหนึ่งประการ นั่นคือกระแสจิตพุ่งซ่องจากบิดาบังเกิดเกล้า

“พวกเจ้าล้วนเล่าเรียนที่อื้อเหียนงกใกล้บรรจบปีแล้ว ไม่รู้ว่ความรู้ที่ท่วมเทือกษาจะใช้การจริงได้ก็มากน้อย ดังนั้นคิดเห็นอย่างไร ลองแสดงให้เห็นฟังสักประโยค!”

หญิงสาวห้ามตนถลึงตาใส่โอรสสวรรค์ไม่อยู่แล้ว วิญญาณสามพระชายายังนึกหน้าร่วมเหตุการณ์ ทั้งทำท่าอยากมีตัวตนช่วยเหลือซาลาเปาน้อย จึงรีบร้อนกระตุ้นความจำเหล่าผีสาว ว่ามีตนใดเคยฟังขุนนางท่านไหนยุคดีถวายแนวทางบรรเทาภัยน้ำท่วมต่อปวงอดีตจักรพรรดิอย่างไร

นำหลักข้อคิดไม่วายกระสับกระส่ายตามพวกเขา เพียงแต่นางต้องคิด

เพิ่มว่าจะส่งสารช่วยสองเปาวิธีไหน หรือควรรหาโอกาสชักความสนใจบุตรชาย มาที่ตนทุกรอบ ทำให้เริ่มวิ่งเวียนศีรษะแล้ว

สีหน้าเมียนเปาคล้ายว่าจะส่งคำตอบผ่านปากที่ปิดสนิทอยู่ เขาไม่สันตติงเชิงยุทธการละเอียดอ่อน เลยว่ความคิดตามแนวชอบก่อน อยากทูลพู่หวงว่าให้ส่งทูไปเว่ยนำกองทัพหลายเทือกเขา จากนั้นเกลี้ยหน้าดินจนราบเรียบเสมอกัน ก็สามารถรับประกันได้ หลายรอบฤดูฝนนับแต่นี้ น้ำต้องไม่ท่วมบ้านเรือนราษฎรอีกแน่แท้

ทว่าประสบการณ์อาศัยผู้อื่นอย่าเอาแต่ใจตน ต้องคำนวณนิสัยเอาไว้ด้วย เมียนเปาเลยประเมินเป็นเองว่า ถ้าทั้งหมดล่วงถึงพู่หวง เขาอาจต้องโทษคัดคัมภีร์แดนเซียนฉบับเก่าแก่อย่างตำราอียจบ กระทั่งตระหนักได้ว่าอะไรคือเพื่อเจ้า!

ในเมื่อเป็นแนวทางมุงร้ายไม่ละเว้นฟ้าดิน สวรรค์ย่อมฝากเพลิงพิโรธผ่านพู่หวงแน่แท้ เขาจึงลองไต่ร่องหลายชั้นก่อนตอบ เมียนเปาสามารถเจรจาเพียงว่าปราศจากปาไ้บนกฎเขา พื้นที่อันตรายต้องขาดแคลนทรัพยากรใช้สอย ควรเกณฑ์ทหารไปย้ายถิ่นฐานชาวบ้านกลุ่มดังกล่าว แต่ก็ธรรมดาจนพู่หวงฟังไปหาวประกอบไป ถึงเวลาเมียนเปาพึ่งพาพี่ชายฝาแฝดแทนแล้ว

ขณะหลายคนฝากความหวังเอาไว้มั่นคง เปาจื่อซึ่งเชี่ยวชาญมมมองละเอียดอ่อน ก็ทยอยแจ้งปัญหาแต่ละขั้นตอน พลางผูกโยงกับบันทึกประวัติศาสตร์ ผสมความรู้แปลกใหม่ที่ไปเฟินเหียงเหียงอบรมตอนอยู่ในตำหนักเย็น เขาเลยคลี่มประหนึ่งสายลมโชยอ่อนโยน แล้วประสานมือ

“ทูลพู่หวง เออร์เงินทูลขอพระเมตตาด้วยพะยะคะ เขตประสบภัยทั้งหมด ชัยภูมิเป็นเชิงเขาหรือไม่พะยะคะ”

ครั้นเสียงหลงหวงตีผงกศีรษะตอบรับ องค์ชายน้อยค่อยใช้น้ำเสียงเคร่งขรึมตรึงจุดสนใจทุกคนทั้งผิ

“ผู้ประสบภัยสามารถละถิ่นฐานดั้งเดิมได้หรือไม่พะยะคะ”

ในม้วนฎีกาที่เจ้ากรมโยธาเรียบเรียงก่อนนำขึ้นถวายจักรพรรดิ ระบุ

ข้อคิดเห็นเล็กน้อยว่าราษฎรส่วนใหญ่เข้าใจปัญหาเรื้อรัง พวกเขากำลังร้องขอ
 ทางการจัดสรรที่อาศัยกับแหล่งที่มาหาเงินใหม่ แค่มอบสองปัจจัยสำคัญ ทุก
 คนล้วนยินยอมโยกย้ายไปต่างถิ่นได้

แต่ไอธอสวรรค์เปี่ยมจิตวิญญาณลดเลี้ยว เพื่อทดสอบคุณสมบัติ
 บุตรชาย ทำให้ขยายเรื่องง่ายจนยาก

“ไม่! ผู้ใดจะอยากทอดทิ้งบ้านเกิดไปง่ายดายนักเล่า”

เขาพุ่งสายตาเฉียบคมมาโจมตีเปาจื่อ ประหนึ่งย้อนถามไร้เสียงว่าหรือ
 จะเป็นเจ้า!

ซาลาเปาน้อยแตกฉานการทหาว่าไม่เบื่อหน่ายอุบาย ใจจริงเขาก็อยาก
 ยืนยันกราบทูลฟู่หวงว่า ราษฎรอาจขาดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับต้นเหตุอุทกภัย ราช
 สำนักสามารถส่งขุนนางท้องถิ่นไปเกลี้ยกล่อมพวกเขา แล้วเสนอแหล่งอาศัย
 ใหม่ที่สภาพแวดล้อมปลอดภัย รวมถึงอุดมสมบูรณ์กว่า จะประหยัดงบประมาณ
 มากกว่าอีกแนวคิด

องค์ชายน้อยรู้สึกทึ่งใจชอบกล เมื่อจู่ๆ ก็โดนฟู่หวงสบประมาท ทั้ง
 พาดพิงสถานการณ์พิทักษ์แคว้น บีบให้เขาต้องนำเสนอโครงการใหญ่โตแทน
 ทว่ายังไม่ทราบภูมิทัศน์เมืองเหล่านั้นแจ่มแจ้ง เปาจื่อจึงสอบถาม

“ฟู่หวง ระยะเวลาครี๊วและแล้งประจำปี ทุกพื้นที่มีรายงานเหตุ
 ขาดแคลนน้ำประทั้งสี่พจากท้องถิ่นบ้างหรือไม่พะยะค่ะ”

มังกรหนุ่มยกปลายคิ้ว แผลงสัญญาณโอหัง

“ขาดแคลนหรือไม่ จะส่งผลอย่างไรกับวิธีการของเจ้า...”

จินตึงหวัง หมิ่นจื่อยึดหลังไหลผึ่งผาย ต่อให้เปรียบเทียบบิดาแล้ว นับ
 ว่าขนาดเขากระจ้อร่อยกว่ามาก แต่ข้างในห้องทรงพระอักษร นอกจากตนเอง
 ข้างหน้าคือไปเพินเหนียงเหนียง ด้านข้างคือเมียนเปา ข้างหลังก็มีซีรัน นับแต่
 นี่ไปเปาจื่อตั้งใจจะยืนบนเท้าตัวเอง

หากวันนี้เสนอแผนการแบ่งเบาราชกิจไม่ต้องพระทัยฟู่หวง ด้วยวัยแค
 หกขวบ เขาย่อมยอมรับว่าศึกษาไม่หนักแน่นเพียงพอ เสียตายแค่พวกเขา

อาจห่างไปเฟินเหินเหินออกไปอีก แต่ถ้าเกิดสร้างผลงานประทับใจสำเร็จแล้ว แน่ใจว่าตนน่าจะเฉลียวฉลาดพอให้ใช้การได้ ยิ่งฟูหุงขึ้นชมความสามารถควรมีให้มาก ปัญหาควรมีให้น้อย ยิ่งต้องโปรดปรานหวังจ้ออย่างพวกเขามากกว่าอ้อมค้อมไปทางไปเฟินเหินเหินเหิน!

“ทูลฟูหุง เออร์เงินเพิ่งรับการศึกษาจากอีเทียนกง ยังอ่อนแอวยังด้อยประสบการณ์ จึงจำเพาะพึ่งพาตำรารวบรวมแนวทางขึ้นมา หากกราบทูลหัวข้อใดผิดลั้งไป ขอฟูหุงเมตตาพระราชทานอภัยโทษด้วยพะยะค่ะ”

โอรสสวรรค์อาจช่างสรรหาเหตุกลั่นแกล้งบุตรชาย ที่ทั้งสองล้วนสนิทสนมกับมารดาอย่างตำหนัสน้ำตาชื้อชื้อเกินขอบเขต แต่อย่างไรหมินจือกับหมินเหมิงก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขราชวงศ์เฉิง วันนี้อย่อมกำหนดเป้าหมายแค่การปราบดาภิเษกที่บังอาจตะโกนหน้าประตูกำแพง

เป่าจื่อเปลี่ยนประกายตา หากสังเกตให้ดีจะพบว่ายามสลัดแวไรเดียวสลัด จะแยกแยะเขาออกจากน้องชายได้ง่าย

“สาเหตุที่เออร์เงินพิจารณาว่าบันทึกระยะแล้งขาดแคลนน้ำส่งผลสำคัญขอทูลอธิบายดังนี้พะยะค่ะ เพราะที่ตั้งเมืองบริเวณเชิงเขา เท่ากับไม่ด้านหน้าก็ด้านหลังอิงเทือกเขา พอเกิดพายุฝนฟ้าคะนองขึ้น น้ำฝนโดยธรรมชาติมักไหลบ่าลงเบื้องล่าง เมื่อขาดรากไม้ช่วยตรึงหน้าดินและชะลอความเร็วจากที่สูง อุทกภัยย่อมทำลายไม่ละเว้นชีวิตหรือทรัพย์สิน

“ถ้าสืบสาวว่าธรรมชาติพื้นที่เหล่านี้ประสบปัญหาขาดแหล่งน้ำใช้หรือไม่หมายความว่าเหตุที่ภูเขาไร้พรรณไม้วัยเช่นกัน บรรดาสัตว์ป่าที่เคยอาศัยจะย้ายถิ่นไปเอง การเกณฑ์แรงงานเข้าเตรียมพื้นที่สร้างเขื่อนบนเขาที่ไม่ได้เบียดเบียนวิถีชีวิตพวกมัน หรือส่งผลกระทบจนลดจำนวนมากนัก”

คราวเป่าจื่อมุ่งมั่นแสดงความรู้ เด็กชายตัวน้อยก็พาผู้คนเลือกไม้สัก แม้จะเกิดเหตุการณ์คับขันประภาทิด ล้วนแต่พึ่งพิงสติปัญญาของเขาได้

“ถ้าปรากฏในบันทึกท้องถิ่นว่าพื้นที่ทั้งหมดนั้น ถูกรมลุมมักเกิดกระแสน้ำเอ่อล้นตลิ่งบ่อยๆ การสร้างเขื่อนยิ่งสมควรคำนวณให้รอบคอบ การวัดความ

ลึกของลำน้ำทวีความสำคัญขึ้น กรณีที่มีลักษณะตื้นเขิน ช่วงแล้งให้เกณฑ์แรงงานชุดจนลิกยอมดี กรณีที่มีความลึกเหมาะสมแล้ว ให้สังเกตรูปร่างคดเคี้ยวทดแทน เพื่อจะระบายน้ำออกจากภูเขาอย่างรวดเร็วแล้ว พิจารณาได้สองทาง หนึ่งชุดคลองที่เปลี่ยนโค้งน้ำเดิมกลายเป็นเส้นตรงเพิ่มอีกสาย สองชุดคลองสาขาไปสู่พื้นที่คันดาร์อื่นๆ...”

ทั้งที่นำหลักข้อคิดเห็นว่า ความคิดอ่านเสียเวลาคนนี้ลึกซึ่งผิวย่อยมาก ไม่คาดกลับยังเบิกตาจ้องเขาแบบกลุ่มข้าราชบริพารได้อีก

“หลังจากปรับปรุงทางน้ำด้วยเขื่อนและคลองชุด ช่วงฤดูร้อนก็สามารถลำเลียงน้ำจากภูเขาเอามาใช้ได้ เมื่อรักษาแผ่นดินให้ชุ่มชื้นอยู่ตลอดปี เปรียบประดู่บำรุงสายโลหิตหล่อเลี้ยงชีวิต ไม่ช้าพรรณไม้เล็กๆ จะเติบโต มีรากไม้ยืนต้นตั้งดูดผุสัต์ว์กลับมาอาศัย สภาพแวดล้อมค่อยๆ หวนคืนสู่จุดอุดมสมบูรณ์”

ทว่าในทางปฏิบัติยังต้องเสียเวลาดำเนินการ ปัญหาความเป็นอยู่ของผู้ประสบภัยย่อมเร่งด่วนกว่า เป้าจ้อขมวดคิ้ว เผยบรรยายกาศจริงจังบนดวงหน้าอ่อนเยาว์ ทำให้แลขัดแย้งจนทุกฝ่ายเห็นพ้องว่าน่ารักน่าชังยิ่ง!

“สำหรับมรสุมที่ใกล้จะมาถึงตามวาระเวลา เออร์เด็นมีความเห็นว่า ช่วงนี้ควรให้ขุนนางท้องถิ่นแจกจ่ายเสบียงดูแลปากท้องผู้คนก่อน เมื่อฤดูฝนผ่านพ้นไปค่อยใช้แรงงานแลกเปลี่ยน ตำราปกครองแนะนำว่าต้องให้ราษฎรชูแขนแย่งกันทำไร่ไถนาและออกរបเอง ดังนั้นการให้พวกเขาร่วมฟื้นฟูถิ่นฐานบรรพบุรุษเพื่อส่งมอบต่อบุตรหลาน จึงควรจะนำมาพิจารณาใช้ นอกจากนี้ยังต้องสำรวจภูมิทัศน์ในอาณาเขตนั้น ว่าที่ใดค่อนข้างเป็นเอกลักษณ์พิเศษ ทางกรมสามารถป่าวประกาศให้ราษฎรทั่วแคว้นรู้จัก หลังจากเสร็จงานก่อสร้าง ชาวเมืองจะได้มีอาชีพหาเลี้ยงครอบครัวเองได้”

หากไม่ได้ยู่ต่อหน้าผู้หวังผู้มีอุปนิสัยแปรปรวน เมียนเปาคงยิ้มแก้มปริ โผมาตบบาสรสเรณูเป่าจ้อไปหลายยกแล้ว ทว่าพอเห็นริมฝีปากอีกฝ่ายยังขยับต่อ เขาถึงพับคอฟังครุ่นคิด โฉนตนั้นจึงวิเคราะห์ไม่ลึกเท่าเศษเสี้ยว

ของพี่

“และขุนนางท้องถิ่นก็ยังอาศัยปรับปรุงผังเมืองใหม่ จัดสรรพื้นที่ทั้งหมดให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ง่ายต่อการปกครอง ง่ายต่อการป้องกันภัยต่างๆ เพราะโอกาสเช่นนี้สำหรับบริเวณที่มีผู้อาศัยอยู่นานแล้ว ก็ถือว่าทำไม่ได้ง่ายด้วยพะย่ะค่ะ”

บรรดาข้าราชการต่างตะลึงงัน หลักการที่จินตึงหัวงังซึ่งขึ้นเฒ่า รวบรวมว่าองค์ชายน้อยคร่ำเคร่งจนทะเลาะต๊อดมาแล้วหนึ่งชาติภพ ด้วยวัยเพียงหกขวบ ถือว่าเฉลียวฉลาดเกินผู้คนไปอีกโข!

ผลที่รวบรวมได้ครอบคลุมระยะสั้นยาว เจ้าถิ่นไม่จำเป็นต้องแปรแหล่งอาศัย ไม่เกิดปัญหาช่วงชิงที่ทำกินกับบุคคลอื่น เมื่อภัยพิบัติหิมะเจียนจะถล่มแคว้นจัน มารดาหัวทึบอย่างนางยังป่วยใจอยู่นาน ทว่าซาลาเปาผู้นี้กลับพบทางสว่างในเวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ!

น่าหลั่นซื่อซื่อเริ่มเข้าใจกิริยาห่อเหี่ยวของเมียจนเปาแล้ว ทำไมนางจึงหัวไวไม่เท่าเศษเสี้ยวของเปาจื้อเลย!

มังกรหนุ่มบนบัลลังก์จุฑา ก็ตบโตะเสียงดังปัง ทำเอาสะดุ้งไม่เลือกคนผีขึ้นมา แล้วร่างสูงใหญ่ก็ผุดลุก สีหน้าคล้ายจะสนุกสนานชอบกล เหล่าคนคุ้นเคยต่างรู้สึกระวังเงาหัวตนเอง

“มานี่! มาหาเงินบนนี้!”

เมื่อบิดาผู้ทรงอำนาจกวักมือเรียกขนาดนั้น เปาจื้อจึงมายืนสำรวจเบื้องหน้าจักรพรรดิ เฝียงหลงหวงตั้งค้ำพูกันในมือส่งให้บุตรชาย ก่อนเปลี่ยนทิศทางฎีกามาต้านซ้ายของโตะมังกร อาศัยว่าเจองกงกงถวยการรับใช้หวงซางจนเชี่ยวชาญ ถึงกล้าเชิญเก้าอี้อีกตัวมาตั้งให้องค์ชายสอง

“เจ้อจิวซิง!”

แต่ขานชื่อ กงกงเฒ่ายังกระฉับกระเฉงฝนหมึกให้จินตึงหัวงัง เฝียง-หมินหลงจืดจางซาลาเปาผู้น้อยด้วยสายตาพอใจครุ่นหนึ่งก็มีคำสั่ง

“เขียนคำตอบลงไปแล้วประทับตราของเจ้า จิววีลือต้าผู้ผู้หนึ่งช่างไม่สู้

บุตรชายอายุหกขวบของเจ้านั้น สวมครบทบพวนความสามารถตนว่าคู่ควรปฏิบัติ
งานสำคัญของแผ่นดินหรือไม่ บัญหาไร้สาระแค่นี้ก็ยิ่งจะส่งมาทวงใจเจ้านั้น!”

เปาเจี๊ยะไม่อาจปฏิเสธพระบัญชาฟู่หวง เขาจึงจับพู่กัน รอยยิ้มออกจะ
ลักลั่นเล็กน้อย นี่คือฎีกาที่ขุนนางใช้หารือปัญหามานเมืองกับโอรสสวรรค์ ย่อม
ศักดิ์สิทธิ์กว่าเวทีที่แสดงความสามารถขององค์ชายเช่นตน

“เหตุใดเจ้านายไม่ออกไปแล้วเล่า! หรือจำไม่ได้ว่าพูดอะไรบ้าง ประเดี๋ยว
เงินจะทวนให้ฟังเอง...”

อ้อ... ขณะนั้นนางต้องการเกมมือนิ้วด้วยแท่นฝนหมึกแล้ว เพิ่งเคยเห็นกับ
ตาว่าผู้ใหญ่ที่ทำตัวไม่สมผู้ใหญ่ จักรพรรดิที่ทำตัวไม่สมจักรพรรดิเป็นอย่างไร!

นำหลักฐานข้อข้อข่มขู่มาว่าผู้ตรวจการสกุลจี๋เขียนแนวทางมาบ้างแล้ว
เพราะนางนั้นเป็นเพื่อนเขาจนง่วงนอน จึงแอบวิเคราะห์แนวคิดของเจียงหมิน-
หลงเวลาแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วย และเปาเจี๊ยะก็ช่วยขยายโครงการเลื่อนลอย
ให้ปรากฏเป็นรูปร่าง ทั้งยังนำไปปฏิบัติได้ผลดีหลายหน้า

แต่อย่างไร... เจียงหลงหวงตั้งก็เลอะเลือน!

นี่ไม่ใช่เหตุผลที่กลุ่มข้าราชการสำนักถวายรายงานโอรสสวรรค์ก่อนลงมือ
ทำการใหญ่หรือหอกหรือ จู่ๆ หน้าไหนจะผลิผลามเบี่ยงประมาณท้องพระคลัง
หลวง นั่นเป็นชุมทรัพย์ทายาทเทพมังกร ที่ลือชาทั่วหัวระแหงว่าเข้าง่าย
ออกยากเชียวนะ!